

**ЕВГЕНИЙ ЛУКИН, ЛЮБОВ
ЛУКИНА
МИСИОНЕРИ**

Превод от руски: Григор Гачев, 1997

chitanka.info

Hell is paved with good intentions

— Samuel Johnson^[1]

КАРАВЕЛА „СВЕТАТА ДЕВА“

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМИ ДЕН НА ПЛАВАНЕТО

В страх и смут начевам тази страница, тъй щото корабът, де срещнахме днес, воистине бе послание дяволско.

Ужасен щорм откъсна каравелата ни от ескадрата, отнесе я далеко на юг и стихна. Плавахме по необичайно спокойно безкрайно море, и не виждахме ни остров, ни платно, когато изведнъж марсовият викна, че ни преследва някакъв кораб.

С прискърбие си спомням, че от устата на капитана, човек достоен и набожен, се изтръгна богохулство — решил бе, че марсовият е пиан.

Отивайки до борда, в недоумение се взрях в пустинната водна равнина, но след туй пелената падна от очите ми, и неволно споменах името Господне. Не платноход — по-скоро призрак на платноход плаваше на оръдеен изстрел от нас.

Отначало забелязах само очертанятията му, и стори ми се за миг, че е прозрачен, че през него смътно просветват люлеещите се морски вълни. Зрението ме бе подлъгало — люлееха се петнисти платна: зеленикави, сиви, синкави. Толкоз различни бяха те от белите платна на каравелите, красещи подобно облаци синьото лоно на водите!

Невижданият съд не отстъпваше по размери на кораба ни, но бордовете му бяха ниски, и очертанятията напомняха остроносите лодки на не знаещите Бога островитяни.

В тревога капитанът заповяда да заредят бомбардите на десния борд, и аз възнесох към Господа молитва за спасение, тъй като какво ли добро могат да изпратят насреща ни тези непознати води, тези обширни владения на дявола!

И молитвата ми бе чута: скоро разбрах, че не напразно се люлеят прозрачните платна — не решавайки се да ни доближат, езичниците се

готвеха за завой.

Но как да предам що стана по-натам? Ще ме осмее всеки, стъпвал поне веднъж на неспокойната корабна палуба.

Видях го с очите си: съдът, морският съд, заплува назад, без да се обърне! Заострените му кърма и нос като че ли бяха сменили местата си. Моряците често прегрешават с небивалици, но на слуга Божий не подхожда да лъже: двуглав, както и подобава на пратеник дяволски, корабът се отдалечаваше от нас, сливайки се с породилия го океан.

Едва тогава различих аз, че туй не е един, а два съда, непостижимо и противоестествено свързани един с друг. Мачтите им не се устремяваха нагоре, но наклонени една към друга прекръстосваха върховете си над общата палуба. В далекогледната тръба успях да различа в невидимия отгук такелаж мъничките фигурки на голи тъмнокожи матроси. Диваци? Бесове? Да, но на петнистата им палуба заплашително блестеше метал, и стори ми се дори, че различавам обърнати към нас странни многостволни оръдия.

Въпреки протестите на уплашените офицери и глухия ропот на екипажа, капитанът ни заповяда да се стреля с бомбарда след отплуващия кораб. Гюллето пролетя едва половината от разстоянието и безцелно заподскача по водата.

Никому не е дадено да изкушава безнаказано съдбата, и морската далечина се отзова с приглушен грохот, подобен на рева на разбудено чудовище. От почти неразличимия вече кораб-призрак се надигна и протегна към небето тънък пръст от черен дим. Протяжното виещо свирене, що чухме после, ни накара да треперим. Но напразно се взирахме в небето, търсейки отде иде звукът.

Господи, спаси ни и ни защити! Тъй като по твоя воля и в името твое навлязохме в тез пустинни води. Вече четири големи и осем малки острова прозряха светлината на истинската вяра. Дай ни сили да доведем докрай започнатото дело, пълно с подвизи и лишения!

Тъй се молех, стоейки на палубата и слушайки затихващия надалеч протяжен вой. Плахост ме обхваща, щом си помисля какви ли още порождения на бездната ще срещнем. Защото не напразно е начертано на картата, разгъната в каютата на капитана: „Тук има дракони...“

ЛЕК АВИАНОСЕЦ „ТАХИ ТИАНГА“

Разузнавачът не успя да достигне до катамарана за някакви си петстотин метра. Само преди миг той още летеше, мятеше се на неголяма височина, оставяше зад себе си неравна ивица дим, след това проблясна — сякаш илюзия — блясък, син върху синьо, пръснаха и се запремятаха черни парчета, и невидима сила бавно разкъса ракетоплана надве.

Беше експлодирал спиртният резервоар — там нямаше какво друго да експлодира.

Момент, и... Закъснялият звук глухо блъсна тъпанчетата. Нещо просъска над главите им и с лек трясък се удари в кърмата. Сехеи не издържа и се обърна настрани. „Край, Куция“ — безсилно помисли той, и в този момент тъмните татуирани лица на воините се изкривиха от радост. Четиридесет гърла изреваха яростно!

Изглежда това не беше краят. От разпадащата се машина изпадна черна човешка фигурка. Пада в групирано положение — значи е жив. А, впрочем... Жив е! Фигурката замахна с ръце, и над нея с нечут оттук плясък се разтвори триъгълно „крило“. Праизточнико, кой ли е това? Анги или Куция?

— По-бързо! — заповяда през зъби Сехеи.

Ити изкрещя пронизително думите на заповедта, без да се обръща, и стратегът раздражено я изгледа. Замалко не процеди „Пусни турбината!“, но навреме се сдържа. Разбира се, Ити си знае най-добре. Командир на катамарана е тя.

„Тахи тианга“ („Стоманената палма“) плаваше напреки на вятъра, разтворил косо петнистите си платна, прехвърляйки гладките, покрити с накъсани дъгоцветни петна вълни. Под острия щервен на малкия — наветрения — корпус съскаше сива пяна.

Част от опашката, откъсната от взрива, все още се премяташе във въздуха. Само някое парче да не закачи пилота! И така не му беше лесно — „крилото“, очевидно повредено, се накланяше надясно, димеше и накрая пламна. В този миг пилотът отпусна ръце и като камък полетя към водата от десет метра височина. Куция! Това можеше да бъде само Куция.

Откъм наветрената страна, на десетина метра от катамарана, висок крив плавник прорязваше полегатите вълни. Лошо... Бяла акула-людоед. Във водите около Изгорените острови е пълно с тях. Като че ли само те и могат да живеят тук — всичката останала риба плува нагоре с коремите. Още един плавник, и то доста близо до Куция.

Ити отново изкомандва, без да се обръща. Тя изобщо никога не се обръщаше, докато командваше. „Ити-Тарана има трето око между лопатките — вижда и с гърба си...“

Високо светлокожо момиче-снайперист със спокойна грациозна походка премина на палубата на малкия корпус, приготвяйки в движение оръжието за стрелба. Постави цевта на ракетомета на рамо, огледа се привично няма ли някой отзад...

Куция, както винаги, се държеше съвсем спокойно. С лявата ръка се беше хванал за парче от поплавъка на ракетоплана, в дясната беше ножът. Възловато въже полетя зад борда, и с едно дръпване го изтеглиха от покритата с мазен слой вода. В последния момент той сви крака, и изпод дъното на малкия корпус се преметна коремът на бялата акула. Високото светлокожо момиче държеше чудовището на мушка, без да стреля.

Опитно момиче, изглежда. Малко под ключицата — белег, върху татуировката на гърдите лежи връвчица с шест човешки зъба. Макар че отдавна по въпроса има категорично нареждане на Стария: никакви огърлици, никакви зъби на връвчици...

Четири огромни весла помръднаха, и „Тахи тианга“ леко промени положението си. Петнистите платна отново поеха вятъра, и бойната машина потегли, без да се обръща, в обратна посока — към прехвърлилото зенита слънце.

Куция седеше прегърбен на покритата с рогозки палуба, и над обгорялото му рамо свещенодействаше Ити — мажеше го с гъсто жълтовато мазило. Устните ѝ не помръдваха, като че ли наистина правеше магия.

— Докладвай — каза Сехеи.

Братята изобщо не приличаха един на друг. Сехеи беше по-висок, по-тесен в раменете, а кожата му беше толкова светла, че сред младите воители вече от години се носеше слух: виждате ли, с времето Сехеи ще стане един от Старите. Глупав, както всички слухове. Старите не се татуират — май можеше и да се сетят. Куция беше по-тъмен, с широки

кости, едното рамо по-ниско от другото, но не по рождение, както и куцането — осакатиха го при щурма на Тара-Амингу.

Но изразът на лицето на братята е еднакъв — безразлично-уморен, и на единия, и на другия.

— Излязохме на видимост към целта откъм страната на Трите Атола — монотонно заговори Куция, без да вдига глава. — Веднага ни обстреляха. След второто попадение Анги доложи, че е ранен, и не отговаряше повече. Минахме над залива на фона на слънцето. Трети флот на вечерните...

Сехеи слушаше глуховатия, неизразителен глас на брат си, и разбираше, че разузнаването, както и се предполагаше, не е донесло нищо ново.

Трети флот на вечерните е както преди на котва при Гнилите рифове. Четиридесет и седем бойни единици. От тях единадесет — последно поколение. Ракетопланите са на катапултите, покрити с калъфи. Брой охраняващи катамарани... Най-висока огнева плътност...

Утре сутринта Сехеи ще повтори разузнаването. Ще го повтаря всеки ден, даже ако всеки път му се налага да губи пилот и ракетоплан. Както днес...

Изгарянията бяха намазани, и Куция тежко се надигна от палубата.

— Не изпратиха прехващачи след мен — завърши той. — Сигурно са мислели, че са ми останали стотина метра полет... Пък и аз мислех така...

И изведнъж Куция се усмихна. Рядко зрелище — Куция усмихнат.

— Дай му набора, Таран — уморено каза стратегът.

Братята нямаха връстници. Или почти нямаха. Поколението им изгоря преди девет години в същите тези води. Тогава това беше армада, сега от нея бяха останали десет катамарана. Не, девет. След вчерашния инцидент в пролива — вече девет.

Ити с една ръка отвърза от пояса си коженото калъфче с набора и го подаде на Куция. Той се отдръпна настрани и, без да обръща внимание на завистливите погледи на юношите от огневия разчет, се зае съсредоточено да поставя иглите в гнездата на малката квадратна дъсчица.

Морето променяше ритъма си. Все по-отчетливи ставаха кратките злобни удари отдясно. Биеха в обшивката на големия, подветрения, корпус вълните, отразени от южното крайбрежие на Тара-Амингу. Катамаранът вървеше все по-косо срещу вятъра. Плътна смрад на джибри лъхна стратега откъм кърмата, станала сега нос. Ето значи защо Ити не рискува да пусне турбината. Парче от ракетоплана беше повредило, падайки, спиртопровода.

— Провери го — помоли го Куция и му подаде набора.

Сехеи взе дъсчицата и разчете рисунъка. Като че ли всичко е правилно. Само че...

— Пак си занижил степента на риска?

— Няма да я завишавам я — невъзмутимо отговори Куция.

Сехеи премести четири от иглите и му върна набора.

— Внимавай да не татуираш изгореното...

Куция се подсмихна и се отдръпна, провлачвайки крак. Вълните биеха в подветрения борд с нарастваща сила. Сехеи можеше да каже, без да гледа, че отдясно в долчинките между водните гърбици вече се вижда, чернеейки, Тара-Амингу, а направо по курса в обедното небе се провижда бледо, едва забележимо искрене, отразено от многобройните лагуни на Аату-2 — Детският остров на утринните, отзад, зад дясното му рамо, се е прострял пътен, неподвижен облак... Там, зад линията на хоризонта, накичен с фортове и ракетни точки, лежеше скалистият Тиуру — преден пост на вечерните, откъдето днес по чудо се завърна Куция.

Палубата около стратега опустя. Сехеи стоеше с наведена глава, татуираното му лице беше мрачно. „Какво мисли Стратегът знаят само Старите. Какво мисли Старият не знае никой...“

— Тях, значи, са ги горили! — чу той замиращ или от ужас, или от възторг детски глас.

Подпрял се на стойката на хелиографа си, хлапакът-свързочник гледаше замечтано изникващия отдясно най-южен от Изгорените острови.

Тара-Амингу беше страшен.

Върху хребета му димяха щръкнали черни стволове, останали от изгоряла някога палмова горичка. Там като че ли течеше престрелка. Правилно — за Изгорените няма примирие. Откъм пролива се стелеше тежък черен дим. Морето при развалините на стария пристан гореше.

Някой е потопил някого, и то съвсем скоро. Или вечерен утринен, или утринен вечерен...

— Ей! — повика тихо свързочникът високото светлокожо момиче. — Гледай... Кой воюва там?

— Пак същите — отговори тя, тайнствено понижавайки глас.

— Питам сериозно! — обиди се свързочникът.

— Не вярваш ли? Когато стоварвали десанта тук, изгорили целия флот на вечерните! И от нашите доста отишли... И досега воюват едни с други.

— И дълго ли ще продължават така?

— До самото Пришествие. Докато не прозвучи Истинското Име на Врага.

Сехеи се усмихна и престана да слуша. Легенди, легенди... Интересно, кой ли ги измисля? Създава се впечатлението че възникват сами. Освен една, разбира се. Освен пророчеството на Старите за Великия Враг. Неговите автори поне са добре известни. Даже прекалено... „Ще прозвучи Истинското име на Врага, и оттогаз не ще има утринни и вечерни...“ Не са ли разбрали вече Старите, че на този свят няма никакъв Велик Враг! Нашият Велик Враг сме си самите ние...

Към ритмичните злобни блъскания в подветрения борд се добави често шипащо пляскане. Значи се е показал Ана-Тарау — ивица черна пепел на хоризонта. Стратегът разбираше и най-лекото потрепване на палубата под босите крака. И не само това. Почти физически усещаше приближаването на война, след която наистина няма да има нито утринни, нито вечерни. Броят на сблъскванията в неутрални води растеше с всеки изминал ден, и всяко от тях заплашваше да се превърне в тази последна война.

Вчера например в пролива между Изгорените острови влязоха в схватка трикорпусен ракетоносец на утринните и кану от бреговата охрана на вечерните. Съсипаният до неузнаваемост ракетоносец заседна на рифовете срещу западния бряг на Тара-Амингу, след което беше довършен с ракетен залп от острова. При това от теснина, в която вечерни (по данни на разузнаването) беше невъзможно да има, а утринни (по данни на щаба) не бяха дебаркирали. Тоест, беше довършен неизвестно от кого. Случваха се и такива работи.

Колкото до кануто от бреговата охрана, останало без мачта и със заклиненна турбина, то беше подхванато от течението, излизащо от пролива и, преминавайки някак си през минното поле, се оказа съвсем близо до Детския остров на утринните. Оставаше последното средство, и на кануто прибягнаха до него — взривиха кърмовата турбина. Бледният спиртен пламък избухна в разширяващ се кръг около кораба и изгасна. Десният корпус се задържа над водата.

И когато вече изглеждаше, че той неминуемо ще навлезе в забранените за всички води, иззад черния хребет на Тара-Амингу на голяма скорост изскочи ракетоплан на вечерните. По всичко личеше, че го кара пилот от висока класа. Отдалече, без да се уплаши да стреля в посока на Детския остров, той с една-единствена ракета изгори останките от кануто и трупове, направи рязък вираж и тръгна, набирайки височина, към Ледения Зъб.

Да-а, архипелагът виси на последното влакно на връвта, и вчера това влакно едва не се скъса.

Сехеи вдигна глава, и погледът му се задържа върху Ити. Радостно озъбена, тя стоеше под кръстоската на тежките мачти — набита, нисичка, украсена с татуировки от петите до огромната пружинираща шапка от ситно къдрави коси. Както при всички южни хеури, носът ѝ е като счупен. В прореза под долната устна е пъхнат зъб от акула.

И стратегът като че ли ей сега щеше да се усмихне.

Ити. Ити, по прякор Тарана. Беше направила този прорез и беше пъхнала зъба от акула в него като десетгодишно момиче, нарушавайки с това четири табута на родния ѝ и тогава още див остров.

Разказват, че мисионерите и досега потреперват, като си спомнят за този зъб от акула. Хеурите, на които преди им беше все едно къде се губят и с какво се занимават децата, изкормиха Птицата на Войната и обсадиха мисията, възглавявана не от друг, а от самия Сехеи, временно отстранен от командването на флота за излишна инициативност. Тогава той успя по чудо да прехвърли Ити на Аату-2, след това подкупи вожда и се закле пред племето, че момиченцето, украсило се като воин и престъпило по този начин четири табута, е било вчера убито заради това четири пъти.

Хеурите потрепераха. Единствено шаманът, огромен и черен, дръзна да се приближи до Сехеи и смирено да помоли да се покаже

като доказателство отрязаната глава, или поне лявата ръка на Ити. Сехеи изгледа шамана както се гледа слабоумен и язвително попита какво може да остане от човек, ако този човек е бил убит вчера четири пъти. Шаманът се обърка и замисли. Нищо чудно и досега да си блъска главата над това...

Хубави времена бяха!

Дълбоката синева зад борда беше заменена от светли зеленовати тонове. Черните мъхнати грамади на Ана-Тарау и Тара-Амингу се бяха скрили зад хоризонта, и сега отдясно минаваше Аату-2, Детският остров на утринните.

Колкото и пъти Сехеи да се беше оказвал в тези води, той винаги оставаше поразен: на двадесетина мили оттук хрусталаците догаряха, и в безлюдните скалисти заливчета някой търпеливо очакваше противника, готов всеки момент да плисне по водата червен димящ огнен език, и изведнъж на края на този ад — безметежно зелено островче, невредимо, забранено...

Над близката верига атоли летеше делтаплан — непривично бял. Беззащитно бял. Някое момче от острова правеше първия си далечен (чак до самите атоли!) полет.

Бойните машини са на сивозелени петна, коремът им е светлосин, те се сливат с небето, с морето, със зеленината. Да вдигнеш във въздуха бял летателен апарат е самоубийство. Навсякъде, освен тук. От деня на основаването на Детските острови над тях не беше гръмнал нито един изстрел, нито веднъж в техни води не бяха навлизали военни кораби — нито свои, нито чужди...

Беше забавно да гледаш хлапетата от бойния разчет — изведнъж те станаха толкова непристъпно горди: гледаха снизходително към делтаплана, към зеленеещата верига атоли, към далечната плажна ивица, където навярно някое от по-големите деца, събрало около себе си нетатуираните дребосъци, важно казва, сочейки към хоризонта:

— Хайде, определи!

И малкото, напрегнало се към едва различимия зад атолите призрак на кораб, докладва:

— Поколението на Ската! Лек авианосец! Идва от неутрални води! Въоръжение: четири деветстволни установки! Три ракетоплана! Две кърмови турбини екстрена мощност!

— Две? — И по-възрастният малчуган също впива очи в хоризонта. — Точно така, две... Тогава това е „Тахи тианга“. — Важността му изчезва безследно, и той добавя, на границата да се разплаче: — Помня всичките от групата им! Възпитателка им беше Ити-Тарана! Ходили са при Изгорелите, вече воюват... А аз трябва да стърча тук при вас... едва ли не до Пришествието!...

Ах, как страхотно би било да минеш покрай Аату с овъглени мачти, гасейки горящите кърмови турбини, стреляйки с всичките трийсет и шест ствола по нападащите машини на вечерните!... А то какво излиза: движеха се в неутрални води по най-опасните места — и поне да имаше един изстрел!... Вярно е, Анги изгоря в хидроплана, но това беше Анги, а по самия кораб нито драскотина, даже турбината е повредена от своя осколка! Добавяш към татуировката унило-правилна извивка — и това са ти заслугите...

Един от юношите, очевидно за повдигане на бойния дух, напяваше полугласно „Стрелкови ракетомет“:

*...постави пълнителя,
нека щракне,
дръпни затвора,
дръпни спусъка,
убий вечерния!*

— А пък вечерните пеят „Убий утринния“ — изтърси, явно с желание да го подразни, някой от абордажната команда.

Песничката замлъкна. Юношата изгледа говорещия, след това — уплашено — Ити-Тарана.

— Пряко предаване от базата! — звънко доложи свързочникът.

— Приемай — отговори Сехеи и, поглеждайки за последен път делтаплана, премина на палубата на малкия корпус. Нещо не му харесваше небето на север. Като че ли започва буря...

Вглеждайки се напрегнато в слабите проблясвания на хелиографа, свързочникът връзваше възли. Сехеи застана до него и присви очи.

Базата предаваше с обикновен код. Нещо се беше случило. Праизточнико! Само това липсваше.

— Дай го — каза намръщено Сехеи и взе от ръцете на свързочника шнура. Така... Възлите съобщаваха лаконично, че докато стратегът е отсъствал, Дясната му ръка е отстранил от командването Лявата му ръка. За което и докладваше — сухо, без да се впуска в подробности и да назовава причината.

Сехеи бавно смачка и стисна шнура в юмрук.

— Предавай! Заповядвам: до моето връщане...

Не успя да довърши.

— Цел! — раздаде се отчаяно-весел вик от кръстоската на матчтата с форма на Л.

Сехеи вдигна глава. Воините за броени секунди застанаха по местата си. Рогозките бяха събрани от палубата, и лъсна бойната й голота — цялата в лишеи от концентрирания солен разтвор. Ракетните установки се завъртяха страховито.

— Четвърт вдясно от курса! — продължи да вика наблюдателят.
— Движи се към нас без отклонения!...

Когато Сехеи се добра до огневата площадка, Куция вече стоеше там. Малко под ребрата му, точно до изгореното, имаше прясна, още кървяща татуировка — знак за отличие за днешното разузнаване.

— Къде е? — попита бързо Сехеи. Куция мълчаливо посочи.

Самотен хидроплан. Догонва го откъм Тиуру. Непонятно... Защо е сам?

— Втори — на старт! — Какъв пронизителен глас има Ити-Тарана! Ушите звънят след командата й!

Отзад страшно изхъркаха приглушени гласове. Дясната „стрела“ описа широк полукръг и изкара машината зад борда. Поплавъците на хидроплана докоснаха водата, и заключалката се разтвори. След това — звучен плясък, и вълните около апарата като вълшебство се изгладиха, блеснаха маслено...

— Трети — на старт!

Сега лявата „стрела“ описа полукръг. Отзад се раздаде протяжен грохот. Стартираше „двойката“. Хидропланът се откъсна от водата и, влачейки зад себе си дебела черна опашка дим, потегли стръмно нагоре. След това димната ивица прекъсна, изгорелият барутен ускорител се отдели от машината и, премятайки се, полетя надолу. Грохотът беше заменен от равномерно свирене. Отнасяното от

течението маслено петно се запали, и сега гореше с червен пушлив пламък.

След това стартира „тройката“, и двата прехващача тръгнаха към целта.

— Е, хайде да видим как ще се измъква? — оживено отбеляза Куция.

— Не ми харесва, че е сам — каза Сехеи. — Може би ответно разузнаване?

Куция се вгледа и неопределено мръдна тъмното си, лъскаво от мазилото рамо.

Целта се държеше странно. Тя позволи на нападащите да заемат удобно за атака положение и продължи полета, без да променя нито скоростта, нито височината. Прехващачите увиснаха над нея, без да стрелят.

Очите му ли бяха изморени, или наистина зад чуждата машина се забелязваше някакво едва уловимо подмятане... Ето какво е! Зад ракетоплана се мятеше дълъг бял вимпел. Парламентьор. Лицето на Сехеи мигновено стана сънено. Думата „парламентьор“ беше излязла от употреба преди девет години. По-точно казано, самият Сехеи я беше извадил от употреба. И сега, все едно са забравили коя година е, вечерните отново закачат бял плат на хидроплан... Май играта става интересна. Добре, да почнем да обръщаме раковините — да видим под коя е скрито камъчето...

— Акулска паст! — изумено издиша Куция. — Та това е „рутианги“!

Сехеи можеше да е чул погрешно, Куция — да е казал погрешно. Пък и можеше просто зрението да го е подвело... Но не, не! Куция никога не бърка! Прехващачите водеха към катамарана именно „рутианги“ — засекретената „стоманена чайка“ на вечерните.

Преди девет години беше прието от доброволците да бъдат избирани за парламентьори най-мъжествените и най-малко талантивите пилоти. И беше прието да ги изпрацат на бавноходни остарели машини... Но да пратиш на противника изстребител от отретния ден! И на всичкото отгоре точно преди война!...

— Доложи още веднъж — помоли Сехеи. — Всичко. И колкото се може по-подробно.

Той разбираше, че смъртно обижда Куция — докладите на разузнавачи от този клас не се нуждаят нито от допълнения, нито от поправки. Куция само хвърли кратък поглед към брат си и отново се втрени към приближаващата тройка ракетоплани.

— Излязохме на видимост към целта откъм страната на Трите Атола — започна той още по-монотонно, отколкото преди. Сехеи внимателно слушаше всяка дума.

Така... така... Веднага били обстреляни... Не е това! Второ попадение, Анги... Трети флот на вечерните, Гнилите рифове... Брой на единиците... Праизточнико, пак не е това!

Не, това е безнадеждно. Куция е най-добрият разузнавач на флота. Ако в отбраната на противника имаше дупка, той щеше да я забележи... И все пак Куция беше пропуснал нещо много важно. Толкова важно, че се беше наложило вечерните да пращат подир него „стоманена чайка“...

Впрочем, имаше още една версия, но тя е прекалено добра, за да се приема сериозно. Версията е такава: това не е парламентъор — просто личното разузнаване на Стария е успяло накрая да отвлече изпод носа на вечерните засекретения изстребител, привързвайки към него за замазване на очите бял парцал.

На пратеника беше посочено направлението за кацане, и „рутианги“ започна да се снижава. Красива машина. Красива и странна. В центъра на тънката като лезвие носеща плоскост хищно се издава напред гърбавият клюн на кабината. Два къси фюзелажа с високи килове са съединени отгоре с още една плоскост. Поплавъци няма изобщо. Как ли ще каца?

Двата корпуса на „рутианги“ се разделиха по дължина, и долните им половини бавно се спуснаха, превръщайки се в поплавъци. Не е зле...

Сехеи се огледа, търсейки с поглед Ити.

— Таран, свържи се с базата. Да вдигнат групата за прикриване. Дръж засега прехващачите във въздуха... Имам едно такова усещане, че докато се оправяме тук с него, ще се опитат да ни докопат от Тиуру...

— Машината да не се качва на борда?

— Разбира се!

Можеше и да не пита. Отлично знае, че трикът с „експлозивния парламентьор“ го приложи за пръв път именно Сехеи. Преди девет години той пробута на вечерните пратеник в хидроплан, натъпкан с бойни глави от авиационни ракети. И в момента, в който вдигаха машината със стрела на палубата на флагманския кораб, пилотът-смъртник удари по взривателя...

Обезглавявайки по такъв начин първи флот на вечерните, и унищожавайки го след това почти напълно, осемнайсетгодишният Сехеи тамахи стовари крупен десант и се окопа на южното крайбрежие на цветущия остров Тара-Амингу. След което беше срочно отстранен от командването и, по чудо избягвайки изпращането на тръстиката, възглави мисия на края на архипелага.

Пуснатата зад борда лодка с балансьор вдигна косо платно и се отправи към чуждата машина, полюляваща се на петдесетина метра от катамарана. Виждаше се как под водата се люлее като огромно бяло водорасло дългият вимпел на пратеника.

Дори и ракетопланът да е миниран — да се хаби за взривяване на обикновен лек авианосец засекретен изтребител? Нелепо... Във всеки случай, това не е „лов за стратега“ — откъде вечерните да знаят къде точно се намира в момента Сехеи тамахи?

— Дали не ни подвеждат, Куция — запита тихо Сехеи. — Защо не вдигнаха след теб преследвачи? Може би им е било нужно именно да долетиш?

— Не летях — промърмори Куция. — Падах. И те го видяха.

Наблюдателят, хванал се за кръстоската на мачтите на „Тахи тианга“, весело съобщаваше през равни интервали от време, че никъде не се вижда враг. Лодката вече се връщаше обратно — с парламентьора. По заловения хидроплан пълзяха две от момчетата на Ити-Тарана. Един от тях се покатери на крилото и подаде условния знак. При първия оглед не е намерено нищо подобно на взривно устройство.

Сехеи разбираше едно: това означава война. Вече скоро, много скоро — може би след няколко дни, може би дори утре. Днес надали, ще попречи пристигащата от север буря. Във всички случаи вечерните няма да ги оставят да изучат и копират „рутианги“.

Лодката се приближаваше. Всички замлъкнаха. Тежките въздишки на вълните се засилиха, петнистите платна шумно плющяха

над главите. Парламентьорът се хвана за едно от увисналите от палубата възета, и ето го на борда — воин от поколението на Акулата. Невероятно красив. Рядко се вижда такава разклонено-сложна татуировка. Можеше да бъде сравнена единствено с татуировката на Куция, но при него рисунъкът беше нарушен от многобройните белези и изгаряния. Без съмнение пред стратега стоеше един от най-добрите пилоти на противника.

Тези от войните, които бяха по-близо, разглеждаха с тъглчето на окоето си татуировката на пришьлеца, четейки безпогрешно всичките й спирали и извивки.

Пратеникът се казваше Арраи, и беше успял да повоюва доста. Разгромът на първи флот, четири свалени машини... Един авианосец... Праизточнико! Ето значи кой е изгорил „Мурена“! Да, беше снайперистки залп — четири ракети в кърмовата турбина... Изпитвал нова техника... После пак фронтът, шест свалени машини... Изгубил изтребителя си над Тара-Амингу, тръгвайки на таран...

Сехеи хвърли поглед към брат си. Куция в напълно детски възторг изучаваше миналите подвизи на парламентьора. Нали точно него, Куция, го таранираха над вече изгорения Тара-Амингу преди четири години. Виж ти, каква приятна среща!

— Изпратен съм при Сехеи тамахи — съобщи вестителят, гледайки безизразно над главите им.

— Слушам те — каза Сехеи.

Парламентьорът стреснато загледа татуировката на стратега, удостоверяваща, че пред пратеника стои именно този, при когото той е бил изпратен. Не, явно не очакваше да срещне тух Сехеи. Съвпадение...

Високото светлокожо момиче ласкаво се усмихваше наблизко. Пръстът е на спусъка, така че парламентьорът не бива да прави резки движения.

— Слушам те — повтори Сехеи.

Вестителят Арраи се намръщи, помълча, за да се съсредоточи, и бавно, старателно, сричка след сричка изговори някаква нелепа, невъобразимо претрупана дума. Безсмислен, почти непроизносим набор от звуци.

Куция изобщо не обърна внимание — интересуваше го единствено татуировката. Хлапаците от огневия разчет се хилеха —

думата им се стори смешна. Ити удивено погледна към Сехеи и изведнъж настръхна цялата, като видя как се е променило лицето му.

— Кой те изпрати?

— Ионги.

Ионги... Стратегът на групата флотове на противника, базирана на Ледения Зъб. Млад, назначен неотдавна — това е то всичката информация за него...

— Знаеш ли какво означава тази дума?

— Не. Беше ми заповядано да я науча и да ти я предам.

— Без да добавиш нищо?

— Да.

„Веднага да се свържа със Стария“, помисли Сехеи. „Веднага...“

Само преди няколко удара на сърцето пратеникът Аррай произнесе Истинското Име на Врага, известно само на Старите и на стратегите.

— А вашите Стари знаят ли за какво те е изпратил тук Ионги?

— Да.

— И единият, и другият ли?

— Да.

— Лъже като пратеник! — възторжено си спомни някой древната поговорка, но веднага се усети и млъкна.

В небето свиреха двигателите на хидропланите. Беше пристигнала групата за прикриване от базата. Тиуру мълчеше. Никъде нито една машина на вечерните. На север все повече и повече се надигаше облачна мъгла — приближаваше буря.

Сехеи повика свързочника.

— Ще успеем ли да предадем до Руонгу?

Момчето изгледа с присвити очи надигащите се облаци.

— Ще успеем...

Не успяха. Някъде на северозапад, на седемдесет мили оттук, личният свързочник на Стария обърна работната плоскост на установката си под нужния ъгъл, и лъчът на скриващото се слънце, отразявайки се, полетя покрай Бариерния риф, намери огледалото, закрепено на безименна скала и отскочи към Свързочен атол-8.

— Руонгу предава през атолите! — Звънкият глас на наблюдателя ги застави да се обърнат към борда.

На фона на растящите облачни гърбици проблясванията бяха едва различими. Свързочникът дръпна от пояса си тънко шнурче от кокосово влакно и пръстите му стремително завръзваха възли, значението на които той не разбираше — Руонгу предаваше на личния код на Стария.

Единственият човек на борда на „Тахи тианга“, който знаеше този код, стоеше като вцепенен. Той пое машинално от ръцете на свързочника шнура и опипа възлите, които потвърждаваха, че проблясванията са били приети правилно.

„Праизточник (начало на предаването). Старият — до Сехеи. Не причинявай вреда на парламентъора на вечерните. Веднага след бурята ела при мен на Руонгу. Мрак (край на предаването).“

Старият беше отговорил преди Сехеи да успее да зададе въпроса. — Шнур! — нареди той и протегна ръка, без да гледа.

„Праизточник. Сехеи — до Стария.“ — съсредоточено се зае той да връзва възел след възел. — „Приех съобщението. Няма да причиня вреда на парламентъора. Веднага след бурята идвам на Руонгу. Мрак.“

— Ити! — повика я той, предавайки шнура на свързочника. — Вземи машината на борда. Връщаме се в базата. Вестителят да не се пипа, ясно ли е?

Той потърси с поглед пратеника Арраи и го намери до Куция под наблюдението на ласкаво усмихнатото светлокожо момиче. Пратеникът Арраи, изгубил донякъде подходящия на парламентъор леден израз на лицето, разглеждаше с явен интерес татуировката на Куция, с когото, както се оказа, не веднъж се бяха срещали във въздушните боеве над Тара-Амингу...

Какво ли е замислил самият този Ионги тамахи? Истинското Име на Врага не подлежи на разгласяване. За такива неща отстраняват от командването и пращат на тръстиката... А откъде би могъл да знае Старият за парламентъора?... И това странно запитване преди четири дни... Сехеи още веднъж огледа изпод вежди пратеника на вечерните. Съвършено безупречна татуировка! Само на лявата буза правилността на рисунъка е леко нарушена. Значи е забъркал нещо пратеникът Арраи — отдавна, още като момченце на Детския остров. И то нещо доста сериозно... Тогавя защо я няма линията на вината? Странно... Попаднал е под особения надзор на възпитателите, а с нищо не е

виновен. При кого ли още беше виждал Сехеи подобен рисунък на лявата буза?...

Той се обърна и известно време разглеждаше тъмнеещия хоризонт, откъдето на плътни тълпи прииждаха срещу вятъра къси, сякаш отсечени отпред вълни.

Истинското Име на Врага... Нима е истина?...

— Европейци — трудно, сякаш за себе си изговори той уродливо звучащата дума. — Европейци...

КАРАВЕЛА „СВЕТА ДЕВА“

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТИ ДЕН НА ПЛАВАНЕТО

Велико е милосърдието Божие — още на втория ден пред нас ангелски възсияха в морската далечина платната на трите останали каравели, и аз възнесох молитва на благодарност. От когото и да бе пратен срещнатият от нас кораб-призрак, той не се осмели да прегради пътя на кралската ескадра.

Оръдеен изстрел огласи пустинните води, ознаменувайки възсъединяването на флотилията. Но на ликуващите възгласи на нашите матроси флагманският кораб отвърна с намусено мълчание. По-късно попитан от мен офицер разказа с неохота, че по пътя са виждали неведнъж някаква зле миришеща течност, разлята по вълните. Всички счели това за зловещо предзнаменование, и я нарекли „слюнката на дявола“. Офицерът не скриваше, че повече от всичко на света той би искал да обърне назад. Мъжеството явно бе изоставило този човек.

Към вечерта Господ ни изпрати безлюден остров с дълбок залив — да дадем отдих на уморените си крайници и да поправим счупената мачта на една от каравелите.

Уви, адмиралът не изслуша внимателно нашия разказ за дяволския кораб, и с преизпълнени с горделивост слова се закле, че сега и хиляда дяволи не биха го накарали да отстъпи. Заповяда той да донесат скъпо ковчеже от изкусна изработка, измъкна от него някаква вещ, която ми се пристори отначало за продълговато, отшлифовано от приборя камъче, и ни предложи да я разгледаме.

Камъчето бе обхванато от два гладки пръстена от светъл метал. И макар да не бе този метал злато, блясъкът му ласкаеше очите и

вселяваше в сърцата надежда. Вече четири големи и девет малки острова познаха истинската вяра, но нито на един от тях не знаеха жителите ни злато, ни някакъв друг метал. Каменни са котвите на лодките им, от твърдо дърво, акулови зъби и дялана кост е оръжието им, а вместо пари презрени раковини разменят.

И туй е толкоз по-странно, че именно тук според древните карти трябва да лежат Златните острови, гдето людете, бидейки изкусни в обработката на драгоценните метали, не знаят истинската им цена, и златото лежи захвърлено пред праговете на къщите им.

Призовавайки за всеки случай името Божие, взех в ръце странния предмет. Той бе продълговат каменен, а може би глинен съсъд, толкоз малък, че не можех да поместя в него дори крайчеца на малкия си пръст. Металните пръстени бяха врязани в съда с превелико умение, но отсъствието на гравюри по тях издаваше скудоумие, свойствено за диваци.

Несъмнено бе, че съсъдът не е бил за питиета. По вътрешните му стени открих следи от черна, твърда като камък пепел. Поразен от мисълта, че в ръцете ми е може би част от посуда, предназначена за някакъв сатанински обряд, набързо предадох странния предмет на алчно очакващ реда си дворянин, що бе отплувал с нас на каравелата „Благодат Господня“, силейки се да избяга от възмездие за богопротивен и смъртоубийствен дуел.

След туй адмиралът ни рече, че жителите на острова, на чийто пясъчен бряг било намерено съсъдчето, явили при вида му страх и унижение. Подложени на изпитание, те, не знаейки угодни Господу езици, посочили на юг. Там, несъмнено там, зад линията на хоризонта, лежали по мнението на адмирала желаните Златни острови, за губернатор на които го назначил кралят.

В наше присъствие нареди той да бъде прикрепен съсъдът към сребърна верижка и я окачи на шията си, тъй щото да видят всички увереността му, че целта е близо, и да укрепнат духом.

Знаейки горещия нрав на адмирала, аз не дръзнах да му река, че не подхожда на воин, заслужил страховитото име Десница Божия, да носи на гърди предмет, бил може би някога кадилница на дявола, и че за подобна постъпка в друго време той би бил наказан от църквата за пример на останалите. Но в морето господар е той. А аз — аз що съм? Смирена слуга Божий, нищо повече...

По очертания островът приличаше на осакатен краб. Уродливи каменни крабове, измъкнали изпод гърбавата черупка на Високия нос атакуващата щипка на Скалистия залив. Там, отразени в неподвижната като мътно огледало вода, сред дъгоцветните петна на джибровите масла, стоеше на котва в очакване на бурята втори флот на утринните. Отвратително смърдеше на разложение и гниеща риба. Над решетките на отточните канали се издигаха сиви шапки зловонна пяна.

Вече бяха успели да прехвърлят машината на парламентъора на Високия нос. Транспортираха я покрита с калъфи, от съображения за сигурност. Поради същите съображения екипажът на „Тахи тианга“ не беше пуснат на брега, и това само правеше още по-обиден факта, че съобщението за пленяването на „стоманената чайка“ пак обиколи цялата база за половин час.

Прекрасно разбирайки какво означава това, корабостроителите ускорира работата без никаква заповед. Каторжниците на тръстиките полета — обратно, заразмахваха ножовете по-бавно, като се споглеждаха от минута на минута и очакваха всеки момент да чуят команда за общо строяване. Сигурно дори на кокосовите крабове в оцелелите от изсичане палмови гори им беше ясно, че в най-скоро време островът ще гори.

Очакваха събития. Очакваха, че като пристигне на Високия нос, Сехеи тамахи най-напред ще „върже единица“, тоест ще обяви извънредно положение и по този начин ще съсредоточи цялата власт в свои ръце. И ще заизбухват с трясък в хижата със стени от двойни рогозки заслепяващи електрически разряди, ще полетят по острова от огледало на огледало проблясъци — заповед след заповед.

Но времето минаваше, а Високият нос мълчеше. Нито едно разпореждане за цялата вечер. А след това започна бурята.

Първият шквал се стовари върху крайбрежието с мощността на ракетен залп. Трошейки палмите и дървените постройки, той се разби в гърбавата черупка на каменния краб и, прескачайки с вой гребена й,

нахълта в долината. Скъса въжето на въжената линия, вдигна покрай бреговете на залива петметрови хребети сива пяна, завъртя се като черен смерч над мината и отслабна едва в теснината, където шумеше с разпадащи се сиви листа Мъртвата гора. Мъртва — след авария в спиртохранилището.

На югоизточния склон беше сравнително тихо. Влажният вятър, влизайки през наполовина разтворената стена, свободно се разхождаше из колибата.

— Сядай — каза Сехеи. — Защо той те отстрани от командването? Какъв беше поводът?

Предците на Танни тамуори някога бяха живеели на сега изгорения Ана-Тарау, владеели възловото писмо, изрязвали от камък безполезни резбовани стълбове с човешки лица и смятали всички други племена за диваци.

Снажната, висока, тъмнолика Танни мина през колибата и се отпусна до него на рогозката.

— Поводът беше един провинил се — неохотно отговори тя. — Днес сутринта той заявил пред всички, че не смята да излиза на свобода.

— Не разбирам. — Сехеи се намръщи.

— И аз не го разбирам съвсем — призна си тя след кратко мълчание. — Казал, че по-добре да остане жив на тръстиката, отколкото да изгори жив в неутралните води. Казал още и че това не е страхливост, а доблест, защото той знае какво го очаква. Когато ми доложиха за това, заповядах да го доставят на Високия нос.

— Защо?

— Щяха да го убият — просто отговори Танни. — Знаеш какво представлява тръстиката. Ако провинилите се дори само заподозрят, че някой от тях нарочно работи бавно, надявайки се да удължи присъдата си, този някой незабавно изчезва, и после го намират на отточните решетки. А този човек сам заявил, че отказва да воюва...

— Знам какво представлява тръстиката — проговори през зъби Сехеи. — И не питах за това. Защо ти е било нужно да го спасяваш?

Танни тамуори не отговори веднага. Чуваше се как вятърът шуми в короните на палмите на хребета на Високия нос.

— Това никога не се е случвало, тама'и. — Както и всички, избягали от Ана-Тарау, Танни изговаряше думите удивително меко,

заменяйки отделни съгласни с придихания. Но сега изглеждаше, сякаш просто не й стигат сили да произнесе думата отчетливо и високо. — Тама'и, тръстиката винаги е била позор и за воина, и за майстора. И щом се е намерил човек, за когото това не е наказание... Бях длъжна да говоря с него.

— И говори ли?

— Не — със съжаление отговори тя. — Хеанги го прехвана и го прати обратно. Сега навярно човекът вече не е жив...

— И това ли е всичко? — запита Сехеи, намръщен от досада. Поводът наистина беше смехотворен: да отстраниш от командването Лявата ръка на стратега заради някакъв каторжник, изкарващ присъдата си на тръстиката.

Танни бавно обърна към него тъмното си лице, надменно като маските, които предците й някога бяха изрязвали на каменни стълбове.

— Как си представяш тази война, тама'и?

Сехеи замълча.

— Ще изгорим архипелага — много тихо, сякаш говореше на себе си, каза тя. — Ще го унищожим. Примирието се проточи. Успяхме да натрупаме прекалено много техника, напалм... Просто няма накъде да отстъпваме.

— Вечерните също — недоволно напомни Сехеи.

— Да — машинално се съгласи тя. — Вечерните също.

През шума на дъжда и вятъра се чу тежък тъп удар. После още един. После още. Пет тежки тъпи удара през равни промеждутъци. Арсеналът изпитваше дулата.

— Безсмислица — проговори тя тъжно. — Праизточнико, каква безсмислица! Утринните — на запад, вечерните — на изток... Във всичко, дори и в това.

Трудно е да се повярва, че преди две години това момиче, командващо съединение леки авианосци, получавайки от Сехеи заповед да прекъсне връзката на вечерните с третия им флот, атакува координационния център на противника на Ледения зъб. Строго казано, заповедта беше изпълнена, само дето вечерните загубиха връзка не с един, а с четири флота наведнъж. Какъв момент за възобвяване на войната! Но дори самият Сехеи се стресна, когато му докладваха за успеха на операцията. Всъщност той предлагаше да се създадат проблеми на огледалата им по атолите, нищо повече. За

Ледения Зъб и дума не ставаше — тогава се смяташе, че тази цитадела на вечерните е непристъпна... Старият беше направо побеснял — Танни беше нарушила едно от основните табута, и Сехеи трябваше да изгуби немалко време и сили, за да опази бъдещата си Лява ръка. И какво беше станало с нея сега?

Танни мълчеше, опряла брадичка в безупречната татуировка на гърдите си. След това вдигна глава, и в големите ѝ тъмни очи той видя безстрашието на осъдения.

— Защо воюваме, тама'и?

— Жено! — Сехеи за пръв път повиши глас.

Тъмното ѝ красиво лице внезапно се изкриви. Свирепо, дивашки блеснаха зъбите и белтъците на очите.

— Не съм ти жена! — тросна се тя. — Аз съм отстранената от командване Лява ръка на стратега! И те питам, тама'и, защо воюваме?

Сехеи, без да отговаря, гледаше смаяно лявата ѝ буза. Ами разбира се! Ето я — същата загадъчна неправилност на татуировката, както при вестоносеца Арраи! Същият рисунък. Попаднала е като момиченце под особеното наблюдение на възпитателите, но не е виновна за нищо.

— Винаги сме воювайки — каза той, отърсвайки се от удивлението.

— Не! — тръсна тя. — Така, както воюваме, никой никога не е воювал. Диваците хеури също воюват, но тях поне можеш да ги разбереш: различни племена, различни вярвания... Заради какво воюваме ние?

— И заради какво? — запита Сехеи. Вече беше решил да изслуша търпеливо всичко, което тя ще му каже.

Танни откачи от пояса си шнур и му го протегна.

— Проследи го! — каза тя. — Тези възли са на трийсет години. Даже теб не те е имало още на този свят, когато са били завързани. Копирах ги в архива на Руонгу.

Свивайки рамене, Сехеи опипа възлите. Част от някаква стара легенда. Пак легенда...

„Отдавна-отдавна, когато още Старите били млади, на атола Та живеели двама приятели: Ани и Татуи. И паднал един кокосов орех. И заспорили те чий е. И започнали да се бият. И започнал Татуи да надвива.“

— Много интересно — сухо отбеляза Сехеи. — И какво, трябва ли да я проследявам тази глупост докрай?

— Да!

Сехеи въздъхна.

„И отишъл Ани при Старите (прекъсване на битката ли е имало, какво ли), и помолил: дайте ми блестящия камък тиангу, защото ме надвива Татуи. Старите били добри и му дали каквото поискал. И започнал Ани да надвива.“

По-нататък Ани и Татуи искали един след друг от Старите горяща вода, криле от тапа и пламък, поглъщащ земята. И Старите били добри.

— Вторият шнур е изгубен — каза тя, следейки внимателно изражението на лицето му. — Там по-нататък сигурно се разказва, че Старите в края на краищата са се разделили и са започнали да воюват един с друг. Едните на страната на Ани, другите — на тази на Татуи.

— И какво? — попита стратегът.

— Ами нищо — мрачно отговори тя. — Просто тази приказка е единственото — разбираш ли! — единственото споменаване за това как е започнало всичко! Шейсет години война заради един кокосов орех!... Чуй ме, та утринните и вечерните — това не са две племена, това е по-скоро един народ, разсечен на две! По какво се различаваме едни от други? Говорим един и същи език, пеем едни и същи песни, вярваме в едно и също Пророчество. Свали вимпелите от корабите, и пробвай да различиш кой е пред теб — утринен или вечерен!...

Сехеи неволно се подсмихна. Вимпелите за пръв път свали от корабите самата Танни. Нещо повече, тя заповяда да издигнат на авианосците сините вимпели на противника, което и ѝ позволи тогава да стигне до Ледения Зъб. Оттогава всеки кораб бива питан кодирано по хелиографа: „Чий си ти?“

— Можеш да ме хвърлиш на акулите, тама'и, — предизвикателно продължаваше тя, — но по-добре е, ако въпроса „Защо воюваме“ стратегът си го зададе преди простите воители. А ние вече сме закъснели, тама'и. Вече се намери човек, който предпочете да умре, но да не стреля по вечерните.

През цялото време Сехеи замислено изучаваше татуировката на лявата ѝ буза.

— Не разбирам нещо докрай — каза той, изчакал да дойде пауза.
— Просто ти се ще да си поговориш напоследък, или имаш конкретни съображения?

— Имам — отвърна тя. — Да обединим архипелага.

Сехеи премига няколко пъти подред, нещо напълно несвойствено за него.

— И ти си говорила за това с Хеанги?

— Не — отривисто каза тя. — Тоест да, говорех, но... Не така откровено, както с теб.

— Тогава разбирам защо те отстранил от командването. — Втрещеният поглед на стратега не предвещаваше нищо хубаво. — Да обединим архипелага! Всичко на всичко! И какво според теб ще може да го обедини?

Танни мълчеше, слушайки мрачно трясъка на палмовите вейки.

— Май ти зададох въпрос.

— Трета сила — отговори тя. — Вмешателство на трета сила, която би заплашвала еднакво и утринните, и вечерните.

Лицето на Сехеи изобрази откровена скука — пръв признак на това, че разговорът е станал сериозен.

— „Ще прозвучи Истинското Име на Врага“ — бавно процитира той, — „и оттогаз няма да има утринни и вечерни“. Ти вярваш ли в Пророчеството, жено?

— Няма значение — отговори тя. — Важното е, че много вярват в него.

— Да се инсценира Пришествието — вслушвайки се във всяка дума, проговори той. — Правилно ли те разбирам? Предлагаш именно това?

— Да.

— Как?

Една секунда Танни го гледаше, не смеейки да се надява. Само секунда.

— Да се произнесе Думата — бързо каза тя. — Да се изпрати при вечерните парламентър с Истинското Име на Врага.

— Така. Да допуснем. По-нататък?

— В Пророчеството доста подробно е описан външният вид на корабите на Врага — продължи тя, подтискайки трепета в гласа си. — Няма да е трудно да се построи подобно нещо.

— Вечерните ще открият, че е имитация — отбеляза той, притваряйки уморено очи.

— Няма да успеят — възрази Танни. — Корабите ще се мярнат на хоризонта и веднага ще изчезнат.

Сехеи сякаш заспиваше, докато я слушаше. Да допуснем, че са й казали за посланика на вечерните и за „стоманената чайка“. Да, но значението на думата, произнесена от вестителя, е известно на само един човек на базата — самият Сехеи. Толкова повече не би трябвало тя да знае за странното запитване на Стария преди четири дни, нито пък за днешния му отговор... Тоест, достигнала е до всичко сама. А освен това — татуировката, татуировката! Не, Танни, да бъдеш пратена точно сега на тръстиката би било неппростима глупост.

— Паника, прегрупиране на силите... — предположи той. — И всичко това пред очите на вечерните, така ли?

— Да — каза тя. — Но и това не е достатъчно. Нужен ни е съюзник.

— Съюзник ли? Кой?

— Тези, които не воюват — отговори тя след кратко колебание. — Чувала съм, че имаш някакви връзки с тях...

Сехеи я гледаше и размисляше. Тези, които не воюват... По-просто казано — мисионерите. Впрочем, наричаха ги и по още един начин — таласъмните. А как иначе да наречеш човек без татуировка? Те се впускаха през открития океан на леките си и на практика невъоръжени кораби в търсене на нови земи. Когато намереха населен остров, татуираха по местните канони един, а най-често няколко души, и ги внедряваха някак в племето. И когато след година-две край бреговете на острова се появяха корабите на утринните (или на вечерните — ако с туземците работеха мисионерите на противника), получаваха най-радушен прием.

Как при това си поделяха териториите, знаеха само Старите. Във всеки случай никой никога не беше чувал за въоръжен сблъсък между две групи таласъми. Оттук и едно друго тяхно прозвище — приятели на вечерните. Или приятели на утринните, ако оскърблението идва от устата на вечерен. Да, Танни е права, те биха били добър съюзник.

— Тези, които не воюват... — повтори Сехеи, сякаш проверяваше как звучи фразата. — Кажи, отдавна ли мислиш за това? И как изобщо ти дойде на ум?

Видимо разбрала накрая посоката на погледа му, Танни докосна с върховете на пръстите си татуировката на лявата буза.

— Отдавна — призна тя. — Още като момиче на Детския остров... Сигурно ще е по-добре, ако ти разкажа всичко сама... Минавах проба за оцеляване, и ме стовариха през нощта без нож на някакъв риф. Обичайната задача: да издържиш десет денонощия... А на сутринта открих, че освен мен на рифа е стоварено и едно момче с точно същата задача. Просто него го докарали предишния ден. Той беше от другия Детски остров, разбираш ли? Разбира се, ние решихме, че възпитателите искат да ни усложнят задачата. Направихме си ножове от големи раковини, и непрекъснато си помагахме един на друг да оцелеем... А след това за момчето пристигна кану... Сигурно вече си разбрал всичко, тама'и. В последния договор се намери грешка: получаваше се, че тези рифове принадлежат едновременно и на тях, и на нас. Презавързаха възлите... Но девет денонощия мой най-добър приятел беше враг...

— Как се казваше момчето? — попита Сехеи.

— Какво значение има сега това? — отвърна тя. — Казваше се Арраи...

Сехеи кимна. Честно казано, той очакваше нещо подобно.

— И ти си убедена в успеха?

— Не — каза тя. — Няма да те лъжа, не съм. Просто Пришествието е единственият начин да се отложи войната. И ако ти наистина имаш връзки с мисионерите...

Праизточнико! Колко дълго живеят слуховете!... Сехеи с досада поклати глава. Тя си мисли, че след като е ръководил мисия, значи е имал вземане-даване с таласъмните. Как ли пък не! Под ръководството на разжалвания стратег бяха само четирима осъдени като него, които обучаваха местните деца на възлово писмо и им разказваха за авианосци, ракетоплани и какво ли не още, от което на малките дивачета им пламваха очите. Макар че, разбира се, някой от таласъмните може да е бил внедрен и в самото племе... всички постъпки на Сехеи по някакъв вълшебен начин винаги ставаха известни на Стария...

А едно нещо тя със сигурност не знае — че на времето Сехеи за малко не беше станал един от тях. И тогава, и сега мисионерите направо ловуваха сред светлокожите деца на Детския остров —

подбираха най-добрите. Съвършено непонятно пристрастие: къде после смятаха да ги внедряват тези „светлички“, никой не можеше да разбере. Няма да е при южните хеури, я!... С една дума, при разпределянето на групи четиригодишният Сехеи се беше набил в очите и на мисионерите, и на военните, които също винаги се нуждаеха страшно от съобразителни дечковци с лидерски мераци. Разпратата, естествено, беше решена в полза на таласъмите, но докато я решаваха, военните в нарушение на всички правила успяха да татуират лицето на Сехеи. Скандалът беше грандиозен, наложи се да се намеси Стария, някои заминаха на тръстиката, но стореното вече нямаше как да се поправи: на челото на малкия вече имаше татуировка клас „риф“, и вече по никакъв начин не ставаше за таласъм...

— Това е легенда — намусено каза Сехеи. — Те нямат връзки с никого. Подчиняват се непосредствено на Стария.

— А какво ще стане, ако... сам Старият?

За втори път днес Сехеи помисли, че му се е счуло.

— Ти с ума си ли си? — попита той.

— Тама'и! — умолително проговори тя. — Та нали Пророчеството е измислено именно от Старите! Защо, тама'и! Ние унищожаваме вечерните, вечерните унищожават нас, а в същото време и на нас, и на тях още от детството ни набиват в главите, че някога всичко ще се промени, че няма да има утринни и вечерни... Няма никакъв Велик Враг, тама'и!

— Как да ти кажа... — замислено отрони той. — В този свят, откъдето са дошли Старите, Великия Враг го е имало.

— Да, но в нашия свят го няма! А дори и да го има, е прекалено далече — иначе същите тези мисионери щяха вече да са го намерили! И Стария разбира това не по-зле от нас двамата. Поговори с него, тама'и, кажи му го!... Ти си единственият, когото той ще изслуша... Обясни му, че архипелагът преживява последните си дни, и че ако Думата не бъде произнесена сега...

— Тя вече е произнесена — каза той, внимателно гледайки как се променя лицето на Танни. — И я произнесе пратеникът на вечерните Аррай. Да, да, най-вероятно същото онова момче. Сега той е един от най-добрите им пилоти... А за да разбереш докрай колко са сериозни нещата... Преди четири дни Старият ми прати запитване дали не съм

пращал в тила на вечерните разузнавач, напомнящ по вид корабите на Врага, както са описани в Пророчеството...

Дългите ѝ силни пръсти бавно се спускаха от бузата, откривайки неправилността на татуировката.

— Изпреварили са ни, тама'и — насила, с разбираща усмивка проговори тя.

— Да — каза Сехеи. — И аз имам впечатление, че някой от вечерните се опитва да реализира твоя план.

— Какво смяташ да правиш?

— Да изчакам бурята да свърши — изръмжа той. — А след това трябва да летя до Руонгу. Потрябвал съм за нещо на Стария... Затова се постарай тази нощ да навържеш всички варианти с Истинското Име на Врага. Всички. Даже най-налудничавите. Сутринта ще ми доложиш... И още нещо... Не искаш ли да поговориш с него?

— С кого?

— С пратеника, с кой друг?

Тя се изправи объркано.

— Не знам... Той под стража ли е?

— Не — каза Сехеи, гледайки я внимателно изотдолу. — Старият заповяда да не му се причинява вреда. Прикачил съм към него единствено Куция. По-точно, той сам му се лепна...

Лицето ѝ отново стана като каменните маски на стълбовете на Ана-Тарау.

— Нямам право да се доближавам до него — напомни тя. — Отстранена съм от командването. Даже не знам каква съм в момента...

— Ти си както преди моята Лява ръка — каза той. — Свържи се с Хеанги и му предай, че съм отменил разпореждането му. Предай му още, че го чакам тук. Върви.

— А провинилият се?

— Провинилият се ли? — Сехеи се замисли. Честно казано, цялото това занимание с каторжници не му харесваше още от самото начало. — Да, както искаш. По твое усмотрение. Действай.

Танни тамуори излезе. Известно време Сехеи седеше прегърбен и слушаше как бурята забива залп след залп в северозападните склонове на острова. Точно така се стоварва сега тя и върху осакатените от ракетните залпове скалисти носове на Тара-Амингу и разбива в камъните парчетата от ракетносеца, и се издига в тътнеща

водна пелена над Барьерния риф, и някъде в нощта реват, заглушавайки бурята, топилните пещи на железния остров Ана-Тиангу, и с вкопчени в дъното край Гнилите рифове котви треперят под ударите на вятъра корабите на вечерните, а на Ледения Зъб пресмята варианти деветнайсетгодишният стратег на противника Йонги, може би наистина търси мир, или просто забърква поредната грандиозна провокация... И дрейфуват в покрайнините на архипелага настигнатите от бурята леки корабчета на мисионерите. На тях им е най-трудно. Според слуховете, дори ако потъват близо до селища на диваци, им е забранено да слязат на брега преждевременно... Е, какво, ще чакаме. Ако приятелите на вечерните изведнъж потърсят Сехеи и доложат за Пришествието на Великия Враг, значи Танни е права за всичко...

Сехеи хвана с върховете на пръстите левия си клепач и дръпна. Миглата излезе лесно, без съпротивление. Значи е права...

— Повикал си ме?

Сехеи вдигна глава. Пред него стоеше светлокож, приличащ на юноша воин с насмешливи очи и уморено лице. Как пък се вмъкна точно в момента, когато стратегът гадаеше като дивак по мигли бъдещето!

— Сядай — каза Сехеи. — Отмених разпореждането ти.

Хеанги седна. Той приличаше на самия Сехеи — само дето беше мъничко по-нисък. Жилав, пропорционално сложен, бързи движения. И все пак в него имаше нещо неправилно, нещо, което навеждаше на мисълта за физически недостатък. Татуировката. Класическа татуировка на стратег — неправилна, изкривена, асиметрична. Така е то: днес командваш флот, утре те пращат на тръстиката, вдругиден запълват с теб пробив на фронта, а след това, току-виж, след направеното от теб и твоите смъртници чудо отново поемаш командването.

— Да. Тя ми събщи.

— Защо ти трябваше да се месиш в тази история с каторжника?

Хеанги вдигна уродливо татуираното си рамо.

— Не е работата в каторжника, тамахи. Просто самата тя не е надеждна. Запознат ли си вече с идеите ѝ да се обедини архипелагът?

— Да, запознат съм — каза Сехеи. — И искам да зная какво мислиш за тях ти.

— Фантазии — кратко отговори Хеанги. — И то опасни фантазии.

Сехеи явно беше недоволен от отговора му.

— Напразно се отнасяш така към фантазиите — отбеляза той. — През последните години те твърде често са се превръщали в реалност.

— Казах освен това опасни — напомни Хеанги. — Когато тя заговори за това да се пробута на вечерните пратеник с Истинското Име на Врага, просто не я разбрах. Мислех, че смята да изплаши противника, да го застави да прегрупира силите си, и след това да нанесе удар. И направо ѝ казах, че вечерните няма да клъвнат на това. Но когато се изясни, че тя изобщо не смята да нанесе удар, а иска всичко на всичко да обедини архипелага... Впрочем, по какъв начин си успял да плениш „рутианги“? Честно казано, отначало даже не повярвах...

Хеанги откровено изместваше темата, смятайки разговора за изчерпан. Интересно: преструва ли се или наистина не знае?

— Това е хидроплан на парламентъор — каза Сехеи.

— Какво? — Хеанги беше потресен. — А... а пилотът?

— И пилотът подхожда на машината.

— Извини ме, а той какво...

— Истинското Име на Врага — отговори Сехеи, без да го доизслуша.

Няколко мига Хеанги седеше неподвижно. След това се обърна към стратега.

— Какво чакаш?

Сехеи не отговори.

— Трябва да започваме войната, тамахи! Виждаш: те се опитват да спечелят време. В отбраната им има дупка.

— И знаеш ли къде е тя?

— Ще се отвори след първия ни удар!

Сехеи със сила разтърка с длан вечно умореното си лице, като че ли се опитваше да изтрие от него татуировката.

— Какво предлагаш?

— Няма какво да се предлага! Всичко е отдавна разработено. Първо, да се ускори евакуацията на „оптиката“. Едновременно с това да се обяви амнистия на тръстиката. Провинилите се с татуировка от клас „риф“ и нагоре — в разпореждане на флота, с останалите да се

доокомплектоват ракетните точки. Веднага щом бурята привърши да се изведе флотът от базата. В залива да не остане нито едно корабче! Сутринта да се вдигнат всички хидроплани и да се атакуват Тиуру и Ледения Зъб. А когато техният флот се окаже заклещен на Гнилите рифове, ще видим къде точно им е дупката.

— А след това? — попита Сехеи.

Хеанги не отговори.

— Добре. Тогава ще продължа аз. Да допуснем, че трети флот на вечерните е унищожен. Да допуснем. Но те ще успеят да изпратят насреща ни своите хидроплани. Това е неизбежно. Вече няма да имат къде да кацнат обратно, но и няма да има защо да кацат. Горивото им спокойно ще стигне до Иту. Да допуснем, че по-голямата част от удара попадне на опразнени места. В заливите, казваш, няма нито корабче, флотът е изкаран, разсредоточен и ще ги посрещне на средата на пътя. Все едно, поне една трета от хидропланите ще успеят да пробият до острова. С какво ще ги посрещнем? Ликвидирал си тръстиката, задействал си всички ракетни точки. Но вечерните не са глупаци, няма да ни атакуват откъм Високия нос. Най-вероятно ще нападнат от северозапад, ще изгорят спиртохранилището и корабостроителницата и ще ударят тук иззад планината на бърснещ полет. Боеприпасите вече ще са ги изстреляли, но, повярвай ми, това няма да изиграе никаква роля — и самите хидроплани експлодират не по-лошо... И, между другото, когато ще захождат към нас от северозапад, неминуемо ще се натъкнат на кервана с „оптиката“. Ще го забележат и потопят. Така че можеш да не бързаш с евакуацията... И това още е само началото.

— Знам — тихо каза Хеанги.

— Това още е само началото — упорито повтори Сехеи. — След това тук ще пристигне техният четвърти флот, и всичко ще се окаже под прицел, от Ана-Тиангу до Руонгу. А пък нашият четвърти в това време ще вземе на прицел техните базови острови. В какъвто и порядък да станат събитията, резултатът ще бъде все същият. Танни е права — ще изгорим архипелага.

— Това беше ясно и без нея — още по-тихо отбеляза Хеанги.

— И какво предлагаш?

— Вече го казах.

— Това, което го каза, го чух. Не те питам за него. Питам те какво си премълчал? Всичко това го знаеше не по-зле от мен. Какво

криеш? Какво си намислил?

Хеанги седеше, усмихнат невесело.

— Ами добре! — каза изведнъж безгрижно той. — Като ще е на тръстиката, да е на тръстиката! Как мислиш, тамахи, като започне цялата тази история, какво ще стане с нашите Детски острови?

— Според мен отговорът на въпроса ти беше даден още вчера — сухо отвърна Сехеи. — Вечерните предпочетоха да изгорят кануто си, отколкото да го оставят да се приближи към Аату.

— А ако не бяха успели да го изгорят? Ако онзи не беше улучил? Ако ракетата беше отишла по-нагоре — по самия остров? Не знаеш ли колко често техниката дава сбоеве? Започнат ли военните действия, и нашите Детски острови ще се окажат в самия пъкъл. И те също ще бъдат изгорени, тамахи. Случайно. От неточни изстрели. Детските острови на вечерните може и да оцелеят — те са разположени достатъчно далече от неутралните води. Но нашето бъдеще ще бъде изгорено.

— Какво предлагаш? — повтори Сехеи.

— Да евакуираме Детските острови. Зад Бариерния риф.

— Знаеш, че там няма незаселени територии. Там още работят мисионерите.

— Че нека децата сами си отвоюват територия. Да не би да не са ги учили да държат оръжие?

— Ти си полудял! — сърдито подхвърли Сехеи. — Кой да воюва? Децата? С диваците? Забравил ли си: с диваците — само с добро. Диваците са нашият резерв.

— Табу — язвително изговори Хеанги. — Пак табу. Но ти сам не се побоя да нарушиш табуто преди девет години, когато стовари десанта на Изгорените. Ти не се поколеба да взривиш Черния Минги заедно с флагманския му кораб... Какво става с теб, стратег? Човече! Сехеи тамахи... Та ти беше за нас легенда! Даже когато те отстраниха от командването. Даже когато ръководеше мисия. Какво става с теб? Остарял ли си? Някакво си табу ли може вече да те спре?

— Чувствам, че не си се доизказал — прекъсна го стратегът.

— Дори не знам как ще постъпиш с мен сега, но все някой трябва да го каже пръв... Да, нашето настояще е обречено, ние ще се изгорим едни други, ти си прав. Да спечели може само нашето бъдеще. Затова, веднага щом Детските острови бъдат евакуирани, трябва да

започнем войната незабавно. И първият удар трябва да го нанесем не по базите на вечерните, те и така са обречени, а по техните Детски острови... Да, да, тамахи, с ума си съм и разбирам какво говоря. Да унищожим тяхното бъдеще, за да опазим нашето. Това засега е единственият ни шанс...

Сехеи седеше вцепенен.

— Аз... аз те отстранявам от командването — каза той.

Хеанги мълчеше с наведена глава.

— Знаех как ще свърши това — каза той накрая.

— Отстранявам те от командването! — Гласът на Сехеи се върна.
— Възглавяваш групата кораби „Сянка“ и утре ще отидеш на разузнаване при Ледения зъб.

Хеанги удивено опули очи.

— Тоест?... Ти даже не ме пращаш на тръстиката?

— Какъв смисъл да те пращам на тръстиката, ако до няколко дни ще има война — тросна се Сехеи. — Но повече няма да командваш флота!

— Тогава ми позволи да задълбоча вината си — каза Хеанги. — Някога ти не се разбираше със Стария. Сега, виждам, живееш душа до душа с него. О, да, Старите са мъдри! Наизмислили са множество всевъзможни табута, за да ни вържат ръцете...

— Може би точно това и е нужно — намусено отбеляза Сехеи. — Да ни вържат ръцете...

— Мисля си, — продължи, без да го чуе, Хеанги, — а всъщност по какво се отличаваме от хеурите? От диваците? По нищо, освен по техниката. Те си имат табута, и ние си имаме табута. Те си имат Духовете на Атола, ние си имаме Пророчеството за Врага. Те си имат шамани, ние си имаме Старите...

— Човече! — повиши глас Сехеи.

— И то странни шамани, — продължаваше Хеанги с блеснали от възбуда очи. — Кажи, тамахи, ти никога ли не си се замислял как удивително се връзва всичко! Постигнем ли някакъв превес, веднага сработва някакво табу, или се намесва лично Старият, или вечерните по вълшебство се оказват информирани за плановете ни! Личното разузнаване на Старите! Покажи ми поне един човек от това разузнаване!... Защо той те отстрани от командването, когато ти

стовари десанта на Тара-Амингу? Не беше ли защото се боеше? Боеше се от превес в наша полза!... Кой са те, Старите? Кой са, тамахи?

— Човече! — Сехеи стана и погледна навън. — Благодарите се на Праизточника — обърна се той отново към Хеанги, — че говорехме с теб насаме. Ако дори само една жива душа беше чула този разговор, трябваше да те хвърля в Залива на акулите. Без нож. Вързан. Утре отиваш с групата „Сянка“ на разузнаване. Върви!

Хеанги се озъби и се надигна.

— Праизточникът... — повтори той. — Праизточникът на Всичко Съществуващо... Моите предци не са вярвали в Праизточника. Те са вярвали в Прамайката Акула. На която смяташе да ме хвърлиш... — Той тръгна към изхода, след това изведнъж спря и рязко обърна към Сехеи изкривено лице. — Страх ме е от друго, тамахи. Не от Залива на акулите, и не от тръстиката... От друго. Разбираш ли, непрекъснато ми се струва, че там, в неутралните води има едно огромно огледало! Че ние и вечерните се отразяваме едни в други, разбираш ли?... И че точно сега там, от другата страна, някой е отишъл при Ионги тамахи точно както аз при теб... Но че там не са го прогонили, и не са го отстранили — че там са го изслушали, и че са се съгласили с него...

Гласът му пресекна, и бившата Дясна ръка на стратега бързо излезе от хижата. Изглеждаше, сякаш куца — толкова неправилна беше татуировката му.

И все едно Хеанги нямаше да успее! Няма как да се евакуират Детските острови за една нощ. И дори ако това беше възможно, нямаше да отплуват далече. На сутринта разузнаването на вечерните щеше да донесе, че Аату-2 е празен, а кораб, излязъл от зоната на Детския остров, вече може да бъде атакуван... Не, дори от стратега в момента нищо не зависи. И да правиш глупости, и да издаваш най-нелепите заповеди, архипелагът пак ще бъде изгорен. Рано или късно. Ако на мястото на Сехеи дойде Хеанги — малко по-рано, ако дойде Танни — малко по-късно...

Сехеи се надигна и излезе от хижата във влажния, мятан се от една на друга страна вятър. Бурята свършваше. Долу сред нощната чернота в долината пламтяха и трептяха езичетата спиртен пламък над керамичните дестилационни кубове. Държейки се за въжето, Сехеи се спусна по стръмната пътека, заобиколи оставената за маскировка неизсечена палмова горичка, и спря. Отпред се чуваше жвакане и

бълбукане. На три крачки пред него минаваше отточен канал. Там, лъхайки на ферментирало, бавно като изстиваща лава, бавно течаха джибри. Надолу, към залива.

Задържайки дъха си, стратегът тръгна към мостчето с двойни въздени перила. Хрупкава, изсъхнала кора захрустя под краката му. В подскачащия полукръг светлина на замрежения спиртен фенер изведнъж му се стори, че от отвратителната пълзяща маса се подават човешки гръб и тил. Нямаше обаче време да се вглежда — дъхът му свършваше.

Прехвърлил се на другата страна, Сехеи отиде най-напред в хангара, където под светлината на стъклени тръби разглобяваха „рутианги“. Доложиха му, че пленената машина е поразителна: изключителна маневреност, скоростна, радиус на действие — практически целият архипелаг. Изобщо какво да говорим — шест принципно нови възела, а нашите диваци от конструкторския са направо за тръстиката до човек...

— Къде е Куция? — попита стратегът.

Доложиха му, че Куция разговаря с пратеника в укритието. Сехеи мина по късия, изсечен в скалата коридор, откряна входната рогозка и погледна вътре. Да, разговаряха...

— И все едно глупаво постъпи ти тогава, глупаво! — разгорещено говореше пратеникът Арраи. — Виждаше, че ти влизам зад опашката! Трябваше...

Думите му свършиха. Но заговориха ръцете. Дясната изобразяваше ракетоплана на Куция, лявата — неговия собствен. А наоколо отново ревеше разкъсаното от ракети небе на Тара-Амингу.

Куция слушаше пратеника с възторг. Обезобразеното му от изгарянията лице сияеше.

— Та точно това ми и трябваше! — развика се той и бутна настрана ръцете на пратеника. — Бяха ме вдигнали с определена цел — да ви отвлечем по-далече от транспортния кораб! Да имитираме пробив към авианосеца, разбираш ли? И вие клъвнахте! И докато се занимавахте с мен, транспортът успя да влезе в залива, под прикритие! Така че кой кого е въпрос... А иначе ме протарани направо страхотно...

„Ето че се сбъдна Пророчеството,“ с насмешка помисли Сехеи. „Прозвуча Истинското Име на Врага, и няма вече утринни и

вечерни...“

Той влезе, и разговорът прекъсна. Двамата пилоти се изправиха пред стратега. Лицето на пратеника отново беше надменно и затворено.

— А какво мислиш ти самият за това? — попита Сехеи. — Защо изпратиха именно теб? И на такава машина?

— Аз съм пратеник — съдържано отговори Арраи.

С това беше казано всичко. Гори го, пробивай го бавно с бамбук — отговорът ще бъде един: аз съм пратеник. Нямаше още случай дори един от тях да е заговорил и да е разкрил каква е истинската цел, с която са го пратили. Пък и никога не им съобщаваха истинската цел. Не че се съмняваха в мъжеството им, а просто така, за всеки случай...

— Знам — каза меко Сехеи. — И няма да те питам повече за това...

Той се обърна и видя, че на входа, придържайки рогозката, стои Танни и гледа парламентъора.

— Търсех те — каза накрая тя, заставяйки се да се обърне към стратега.

Те излязоха и спряха до стената на хангара.

— Пратих запитване до тръстиката. Не можаха никъде да намерят такъв човек. Изглежда вече са успели да го убият.

— Гледахте ли на решетките?

— Рано е още — отговори тя след кратко мълчание. — Ще го изхвърли на решетките утре към обед...

Сехеи погледна към входа в укритието.

— Не искаш ли да поговориш с него?

— Не знам — отговори тя. — Не.

— Защо?

— Не знам. — Танни с тъга гледаше на прозиращите през рогозките сенки на бамбуковите ребра на хангара. — Сега го видях... Той е, но... Това вече е съвсем друг човек, тама'и. Отдавна вече е забравил всичко. Сега просто няма да можем да се разберем...

КАРАВЕЛА „СВЕТАТА ДЕВА“

ПЕТДЕСЕТИ ДЕН НА ПЛАВАНЕТО

Молейки се и отдаден на благочестиви размишления, се разхождах самотен по пясъчния, осеян с невиждани раковини бряг, когато зрението ми бе смутено от следующата картина: двама войници забелязаха промъкнал се близо до лагера туземец, и един от тях със смях стреля с мускета си. Нещастникът падна, и войникът с нож в ръка се доближи до него, възнамерявайки да заколи ранения като безсловесно животно.

Аз побързах към тях и с подobaващи на случая слова рекох на войника, че той взима на душата си тежък грях, убивайки човек за забавление. На което войникът ми възрази, че тъй щото туземецът не е приобщен към истинската вяра и не познава Бога, то следователно в убийството му има не повече грях, отколкото в туй на звяр.

„Домашен добитък на дявола“ — така се изрази този прост мъж, и не можах да не се удивя на точността на словата му. Действително, лицето на нещастника бе обезобразено от изображенията на скат и акула, които, както е известно, по същността си не са нищо друго освен две въплъщения на врага на рода човечески.

Но аз ли, изкушения в риторика и богословие, ще отстъпя в този спор? Не ще ли да е по-добре, запитах аз, да дадем на туй Божие създание да умре не като звяр, но като човек, видял светлината на истинната вяра? И войникът размисли и прибра ножа си.

Сърцето ми ликува при възпоминанието за туй каква тълпа се събра на брега, за да присъствува при извършването на обряда, каква радост и благочестие светеха в обветрените груби лица на тези хора, как ободряваха те — с низки, но искрени слова — туземеца, готов да приеме светлината Божия.

Адмиралът бе недоволен, че отплаването се отлага, но дори на него се наложи да отстъпи пред порива на осенената от благодат тълпа. Обрядът бе извършен, и туземецът тържествено бе заведен на кладата, тъй като сега, преставайки да бъде безмислено животно, той подлежеше на църковен съд за явна връзка с дявола.

Приеми душата му, Господи! Той умря като човек, пламъкът на огъня го пречисти и изгори всички негови волни и неволни прегрешения.

А през нощта ми се яви някой в бяла риза и рече: върви на юг. Там живеят, не знаейки вяра и не съзирайки грях, и златото лежи, захвърлено пред праговете на домовете...

РУОНГУ. РЕЗИДЕНЦИЯТА НА СТАРИЯ.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА ОТ ПРИСТИГАНЕТО

ДЕН ДВЕСТА И ШЕСТИ

Въжетата проскърцваха. Шумейки със сивите си, изсъхнали до крехкост маскировъчни парцали, плетената кабина на въжената линия се издигаше все по-високо и по-високо покрай зеления склон на Руонгу. По зеленината, впрочем, имаше белезникави наслоявания, и в тресящата се кабина от време на време се усещаше гнилата миризма на химическия завод.

Полуобърнат назад, Сехеи намусено гледаше през рамо как се отдалечава покрития с мътен слой залив, изглеждайки с всеки метър от пътя все по-красив. Ту тук, ту там безпорядъчно се мяркаха ослепителните блясъци на предаващите огледала.

Руонгу сякаш беше обхванат от треска. В пристанището ставаше нещо напълно непонятно. Докато искаха по хелиографа потвърждение за повикването, Сехеи имаше време да погледа спешното разтоварване на току-що натоварен за евакуиране керван.

Обикновена предвоенна бъркотия.

Междувременно листакът, преминаващ под краката му, стана зелен, какъвто би трябвало да бъде, отвратителните миризми останаха надолу, още двайсетина метра — и тераса... Скоро кабината се залюля и спря, и Сехеи неловко се измъкна от нея.

Чакаха го. Намръщено момче с лек ракетомет под мишница отстъпи крачка назад. Не гледа в очите, но късият ствол е насочен към корема на новопристигналия. Съдейки по всичко, новият пилот и телохранител на Стария. Странно, помисли Сехеи, какво ли се е случило с Анги? Старият, доколкото си спомняше, беше много привързан към предишния си пилот.

Момчето пропусна стратега напред, и двамата минаха под разпънатата на бамбукови пръти жълто-зелена ситна маскировъчна мрежа, под която блещеше към небето натъпканите си с ракети дула зенитна установка.

Далече долу, зад покрития с палми склон, блестеше бисерният залив на Руонгу. На ръба на склона двама свързочници енергично

работеха с Голямото Огледало. Същото, което вчера беше предало през атолите нечуваната заповед — да се повярва на парламентъора.

Като цяло нищо тук не се беше променило. Колибата на Стария както преди стоеше недалече от планинското езерце. Не се отличаваше много от тази на самия Сехеи — лек разглобяем скелет и рогозки с петна маскировъчно зелено от външната им страна. На брега, под естествен навес от клони, се люлее на поплавъците си винаги готов за старт двуместен ракетоплан. По-нататък в скалната стена зее дупка — входът към пещерата-укритие.

Двамата спряха пред разтворената стена на колибата.

— Можеш да си почиваш, момче — раздаде се слаб, скърцащ глас. — Остави ни...

Пред разтворената стена на странна конструкция от бамбук, наречена стол, седеше връстник на света. Седеше бог. Всичко в него беше страшно: и древното, с цвят на пясък лице, нетатуирано като на таласъм, и това, че от гърлото до петите винаги беше омотан в бяла тапа. Но главното, разбира се, бяха очите. Нечовешки, воднистосини, страшно дълбоки очи.

— Разполагай се, тамахи. Предстои ни дълъг разговор.

Същите думи, същата интонация, както преди девет години, когато Стария го отстрани от командването и го прати за една година при южните хеури.

Сехеи се отпусна на рогозката, и двамата погледнаха отдалечаващия се пилот. Даже и гърбът на това момче беше намръщен, и дори ракетометът се люлееше на дългия си ремък така, като че ли всеки момент щеше самичък да изплюе къс ред.

— Виждаш ли го? — ни в клин, ни в ръкав се размърмори Стария. — Оскърбен, моля ти се! Вместо да изгори в първата схватка, го придали към старата развалина. Нито да полетиш, нито да постреляш...

На Стария не му вървеше с личните пилоти. Всеки новозначен с жълто по устата удивително бързо се избавяше от почтителния трепет, започваше да капризничи, да става дързък... Макар че, от друга страна, така е правилно, не бива воин да го хващат за прислуга. Дори за прислуга на бог...

— А къде е Анги? — запита Сехеи.

Ъгълчетата на устата на Стария веднага се отпуснаха, и набръчканото лице застина в скръбна маска.

— Не знам — гнусливо отговори той. — Сигурно в неутрални води... Измоли да иде да воюва, глупакът... Виждаш ли, бил вече на двайсет години, и още не бил убит! Сам разбираш: неловко е, почват да те гледат накриво...

Млъкна с ядовита полуусмивка на старческите устни. Сехеи чакаше, но Старият като че ли го беше забравил — гледаше със стъклени очи някъде над рамото на стратега.

— Стари — тихичко го повика Сехеи. — Викал си ме...

— Да — каза Старият. — Виках те...

Очите му оживяха. Освен личните пилоти Сехеи беше вероятно единственият, който можеше да гледа дълго и спокойно в очите на Стария. За Старите можеш да си бърбориш, да разправяш шепнешком страшни легенди за произхода им, може дори да се усъмниш в мъдростта им. Всичко това обаче — зад гърба им, тайно.

— Сехеи, — каза Старият, — така се получи, че гребем с теб заедно в една лодка вече втора десетка години. Ти още беше нетатуирано момченце на Детския остров, а аз вече знаех за теб. А ти си научил за мен и още по-рано... Цял живот си получавал от мен съвети, вслушвал си се в тях... Или не си се вслушвал. По-често не си се вслушвал... Кажи ми, никога ли не ти е идвало наум: а кои са всъщност те, Старите? И с какво право всъщност те решават съдбата ти?

Нима го е повикал тук, на Руонгу, само за да му зададе този въпрос? Сехеи усети раздражение. Понякога му се струваше, че Старият е безсмъртен: трябва човек да има огромен запас време, за да го хаби толкова лесно за празни, без никаква полза от тях разговори.

— Оставил съм флота, Стари — напомни той. — Предадох командването на Танни тамуори, а тя е ненадеждна...

Той не довърши, защото Стария изведнъж загълта въздух.

— Та... Танни? — изговори той и загледа страшно. — Коя Танни? Тази, дето смени вимпелите ли? Ти какво, не можа ли да намериш друг освен тази акула?

— Не — каза Сехеи. — Не можах. Какво става, Стари? Вечерните са намислили нещо. Вчера ни пробутаха...

Тези думи, неизвестно защо, докараха Стария до бяс. Набръчканото му лице се затресе.

— Ще разбереш ли нещо най-накрая? — злобно закрещя той. — Няма вече утринни и вечерни! Няма! Каравели във водите на архипелага! Четири каравели!

Сехеи го гледаше разтревожено и започваше вече да се опасява: не е ли обезумял Стария?

— Каравели? — недоверчиво запитва той. — Корабите, за които се говореше в Пророчеството?

— Да! — изкрещя Старият. — Говореше се! В Пророчеството! Или искаш да кажеш, че не са ти изпращали вчера парламентъор с Истинското Име на Врага?

— Изпратиха, и то на „рутианги“ — объркано отговори Сехеи.

Старият дишаше тежко, с хриптене.

— Изпоналъгаха се, изпообъркаха се! — с отвращение изговори той. — На нищо не вярват вече, дори на това...

Последва изстискаваща душата пауза. Старият си поемаше дъх.

— Не случайно преди няколко дни ти пратих запитване дали това не е дело на твоите ръце... — заговори той, след като се съвзе. — По време на ураган един от авианосците на вечерните бил отнесен на север и там се натъкнал на каравела. Капитанът направил глупост: вместо да последва Врага по петите, известил Ледения Зъб, а самият той тръгнал към базата, към която бил пратен. Вдигнали четвърти флот...

— Четвърти флот на вечерните ли? — бързо запитва Сехеи.

— Естествено — изръмжа Стария. — Претърсили акваторията, но каравелата била изчезнала. Чак вчера ги открили, от въздуха. Цялата ескадра, четири каравели. Не можеш да си представиш как ни попречи тази буря. Не успяхме да предприемем нищо. Каравелите стигнаха до Аату-6 на вечерните и започнаха със залп по острова. За сплашване. Ако се съди по всичко, ще стоварят днес там десант...

Сехеи отдавна вече смяташе да прекъсне Стария, но последната фраза го замая.

— Десант — на Детския остров? — Стратегът беше присвил очи страшно.

— Да — каза Старият. — Десант на Детския остров. — Очите му изгубиха живот, и говорът му се превърна в безсмислено мърморене.

— Край, тамахи, край... Всичко е свършено... Утре ще има Голям Кръг... Табуто от Атол-27 вече е снето... Така че давайте вече някак си сами... Без нас...

— Стари! — Това беше почти вик. — Срочно отлитам за базата! Трябва да бъда при флота! Защо не ме повика направо на Атол-27? Защо ме повика тук?

— Сядай! — Старият подскочи като ужилен. — Я ги виж ги как са се разбързали! Няма с кого вече да размениш една дума! Само устата да си отвориш, и всеки търчи нанякъде!... Този да воюва, онзи — при флота!... Няма да потъне флотът ти!

Млъкна, хвърляйки гневни погледи към стратега. След това, без връзка с разговора, попита коя година е сега.

— Шейсет и първа — промълви Сехеи. — От деня на Пристигането.

— Шейсет и първа от деня на Пристигането... — бавно повтори Старият. — Тоест, този ден съм чакал шейсет и една години...

Личеше си много добре колко силно треперят ръцете му. На Сехеи дори му се струваше, че Стария не знае къде да ги дене. Дясната, плъзвайки се от коляното му, се отпусна на капака на неголяма метална кутия, покрита с ожулена по ъглите сивозелена боя. Предмет, познат на Сехеи от детството му. Един от общоизвестните атрибути на Стария — както нелепата подставка от бамбук, наречена стол, или като бялата тапа, годна единствено да сковава движенията и да скрива голотата. Неизвестно обаче с каква цел.

— Не — каза изведнъж Старият. — Не е така...

Той бръкна под стола и измъкна оттам два предмета: стъклен съд с деления и полирана кръгла чашка от кокосов орех. Погледна предизвикателно и насмешливо към стратега изпод рунтавата си вежда, и бавно, сякаш демонстрираше как точно се прави това, извади стъклената тапа, наля в чашката прозрачна течност и, отново запушвайки бутилката, я остави на рогозката.

— Искаш ли?

Сехеи леко се олюля, поглеждайки към протегнатата му чашка. През дългия си, вече почти трийсетгодишен живот, вече се беше уморил да пресича идиотските слухове че Старите пиели гориво. Наистина обаче — виждаше го за пръв път.

— И правилно — каза Старият и отпи.

Сехеи гледаше.

Известно време Старият седеше, забил големия си порест нос в бялата тапа на рамото. След това стенещо въздъхна и се изправи.

— Ние дойдохме от друг свят, тамахи — тържествено събщи той.

— Да — каза Сехеи, без да може още да откъсне погледа си от кокосовата чашка. — Зная.

Стария се запъна и неразбиращо изгледа стратега.

— Откъде?

— Ти самият си ми го казвал. И то не веднъж.

— И ти нито веднъж ли не се усъмни в думите ми?

„Праизточнико!“ — с неочаквана злост помисли Сехеи. „А кога да се съмнявам? Когато подготвих десанта на Тара-Амингу ли? Или когато хеурите се готвеха да ме изгорят жив заедно с цялата мисия?“

— Можеш да не отговаряш — каза Старият. — Разбрах... И все пак ще се наложи да ме изслушаш докрая. Всъщност, точно за това те повиках...

Над ръба на склона се издигаха полупрозрачни, разтварящи се във въздуха кълба черен дим. „Оръжейният“ — машинално отбеляза Сехеи и изведнъж си спомни, че оръжейният завод на Руонгу беше спрял преди четири дни за демонтаж и последваща евакуация. Праизточнико! Пак са пуснали оръжейния! Да, и този керван, който току-що разтоварваха в пристанището... Значи все пак е истина? Каравелите, Великият Враг...

— Съвършено различен свят — говореше междуременно Стария. — Представи си град — голям, като Руонгу... Многоетажни каменни къщи с прозорци от стъкло... Широки равни пътища, които тук няма с какво да сравниш... А вместо океана — земя. Във всички посоки. До хоризонта и по-нататък...

Веднъж вече Сехеи се беше опитал да си представи това, което Старият нарича град, и му се стори тогава безсмислена загуба на сили да се строят огромни като фортове съоръжения само за да живеят в тях хората...

— Представи си... — говореше Старият, — А, Праизточнико! Просто няма да можеш!... Добре, поне се опитай... Опитай се да си представиш компания от млади хора, които имат твърде много свободно време... Които могат — просто така — да се съберат, да си

поприказват, да поспорят... За каквото им хрумне. Например за история. И изведнъж един от тях, от нас... разхождайки се край града, случайно намери някакво уникално явление на природата — нещо като проход, съединяващ нашите светове... Но сигурно трябва да започна не с това...

Сехеи внимателно отклони поглед към свързочниците. Голямото Огледало пращаше поредната серия блясъци към Ана-Тиангу. „До всички флотове!“ — успя да разбере той по колебанията на работната плоскост. Там, на ръба на склона, в свита и ясна форма се предаваше това, което сега му предстоеше да изслуша с огромно количество ненужни никому подробности...

... може би трябва да започна с това — разказваше Стария. — Някъде около две хиляди години преди моето раждане в света, откъдето сме дошли, се появила вяра в бог, който позволил на хората да го убият, за да ги научи с примера си на кротост и милосърдие... Странното е, тамахи, че нито една — дори най-кръвожадната — религия не е проляла толкова кръв, колкото тази — милосърдната и кротката! В името на убития бог са изгаряли хора на клади, в негово име са унищожавани цели цивилизации! Народите изгубвали историята си и се израждали. Започвали да събират огризките от масата на европейците... (Да, тамахи! Истинското Име на Врага!)... обличали се в европейски облекла, украсявали се с блестящи боклуци, изхвърлени от европейците!... Можеш ли да си представиш себе си с огърлица от изстреляни гилзи и с ламаринена кутия от консерви на главата?

„Нима е решил да ми преразказва цялото Пророчество?“ — с ужас помисли Сехеи. „Колко навреме отстраних Хеанги от командването! Танни поне...“

— ...във всяка компания задължително си има и лидер — продължаваше да говори и говори Старият. — Нашият лидер смяташе да стане професионален историк. Изучаваше завоеванията на европейците. Изучаваше ги и ги ненавиждаше. Странен случай... Направо пощуряваше от това, че никой никъде не е успял да им окаже достойна съпротива... И той ни убеди. Доказа ни, че ще е престъпление да не се възползване от прохода и да пропуснем този шанс... може би единственият шанс за цялата история на човечеството... А, да, забравих за най-важното!... Виждаш ли, когато

за пръв път пристигнахме тук и видяхме атолите, палмовите гори, непознаващите метала островитяни — ние решихме, че по някакъв начин сме попаднали в собственото си минало, на архипелазите на Океания преди там да пристигнат европейците... И така, той ни убеди. Той умееше да убеждава. Четеше ни старинни документи за това какво са правели конквистадорите на завоюваните земи — и на нас ни се искаше да се бием. На живот и смърт. До последно... Бяхме млади, Сехеи. Да, представи си, Старите също някога са били млади... Колкото се касае до мен... Мен даже нямаше нужда да ме убеждава. Виждаш ли, тамахи, моят пралядо е бил мисионер... Европейски мисионер. Човек, учил покорените островитяни на смирение, учил ги на вярата в убития бог, отнемайки им последните трохи от миналото им... Дойдох тук с мисълта за изкупление. Дойдох, за да се сражавам със собствения си пралядо...

Старият вероятно вече беше свършил с Пророчеството за Великия Враг. Сега започна да разказва историята на Пристигането. Със свои думи... Едва чуто съскане отвлече вниманието на стратега. До зенитната установка, гледайки с отвращение някъде надалече, беше седнал на тревата личният пилот и телохранител на Стария. Пощурял от безделие, той хвърляше бумеранг. Хвърляше го, изчакваше известно време, намръщено замислен, след това с неохота вдигаше ръка и улавяше, без да гледа, върналия се бумеранг.

— Може би все пак ще престанеш да гледаш този главорез? — с раздражение се осведоми Стария. — Още повече че смятам да ти съобщя нещо действително ново!...

Помълча сърдито, и след като се успокои, отново заговори:

— Ние скрихме от властите нашия проход и започнахме да се готвим за Пристигането. Геология, металургия, медицина... Инструменти, прибори, ваксини срещу европейските болести... Дори захарна тръстика. Виждаш ли, предварително знаехме, че няма да се доберем тук до нефт, и още отначало заложихме на спирта... И всичко това отиде по дяволите, Сехеи. Оказа се, че не сме нужни на островитяните.

Стратегът изгледа Стария с удивление.

— Да, бяхме ненужни — продължаваше насила онзи. — Приеха ни радушно, гледаха с интерес как летим на делтапланите си, палим спирт и използваме метални инструменти... но не искаха да приемат

нищо от нас. За какво им е? Живееха си чудесно и без това... А нашите предупреждения за това каква опасност са за тях европейците те поетизираха и превърнаха в Пророчеството за Великия Враг. Едно пророчество повече, едно по-малко... И тогава предприехме страшна крачка, Сехеи. Разделихме се на две групи и предложихме военна помощ на две враждуващи племена... И получихме достоен отговор. Нашите тояги, отговориха ни, са от тежко дърво, найкрайниците на копията — от остър камък, ръцете ни са силни и сърцата ни смели... Сега вече и най-древните възли в архива няма да ти разкрият кой пръв е поискал помощ от Старите... Никой не е искал, Сехеи. Никой. Просто ние нанесохме удар едновременно по двете племена. Делтаплани и самоделни запалителни бомби. Но това беше достатъчно. Виждайки, че противникът е толкова подъл, че прибегва към магиите на светлокожите пришълци, решиха да му отговорят със същото... Ето как, тамахи, е започнал светът, в който живееш...

Старият се застави да вдигне глава и да погледне Сехеи в очите. Трудно е да се каже каква реакция очакваше, но стратегът го гледаше с уважение и любопитство.

— Провокация — бавно, и с вкус, както се стори на Стария, проговори той.

— Да — каза Старият. — Провокация. Твоят занаят... По това време дори в езика ви нямаше такава дума...

Сехеи все още оценяваше равнището на това отдавна минало деяние на Старите, и изглежда го оцени доста високо.

— Не знаех — със съжаление каза той. — Но всичко останало... Прости ми, Стари, вече си ми го разказвал...

— Кога?

— За последен път преди година. И вече си ме питал мога ли да си представя себе си с огърлица от гилзи и с ламарина на главата. Не, не мога. Металът е прекалено скъп. Освен това, така ще съм чудесна мишена за снайперистите.

— Така ли? — каза Старият. — Значи отдавна вече знаеш всичко и няма какво повече да ти кажа?

Сехеи си замълча. Вече не вярваше, че ще успее да се добере до същността. Вместо да говорят за Великия Враг, говореха непонятно за какво.

— Добре — зловещо проговори Старият. — Добре де... А не си ли се замислял по какъв начин нашите военно-промишлени тайни стават известни на противника?

— Замислял съм се — отговори Сехеи, веднага наострил уши. — И не само аз.

— И до какъв извод сте стигнали?

— Ами до никакъв — отговори Сехеи, внимателно гледайки Стария. — Изглежда че и те, както и ние, си имат лично разузнаване на Старите...

Древните сухи устни се изкривиха в невесела усмивка.

— Моето лично разузнаване — язвително проговори Старият. — Вездесъщо и неуловимо. Неуловимо по много проста причина. Поради причината на отсъствието си. Няма никакво лично разузнаване, Сехеи. Няма, и толкова.

Потреперващата набръчкана ръка отново легна върху капака на металния сандък с ожулена боя.

— Радиопредавател — отривисто произнесе Стария. — Не, още не сте стигнали до това... Макар че скоро ще стигнете, след като вече се добрахте до електричеството... Запомни това, което ще ти кажа сега, Сехеи. Запомни го и се опитай да го разбереш... С помощта на този прибор Старите непрекъснато обменяха информация за своите щабове и лаборатории...

Още на Детския остров в групата за подготовка на командния състав Сехеи поразяваше възпитателите със способността си да схваща всичко от половин дума. Сега като че ли тази способност му беше изневерила. Смръщил високото си татуирано чело, стратегът неразбиращо гледаше Стария. И изведнъж като че ли нещо със звън избухна в ушите му. Със страшна яснота той отново видя пред себе си горящите склонове на Тара-Амингу, когато неизвестно откъде изникналият втори флот на вечерните удари по навесните, и за броени секунди доведе плътността на огъня до такава степен, че първата вълна на десанта беше изпепелена буквално пред очите им, когато огромен пламък с грохот надигна палубата на подветрения корпус на „Мурена“, от кърмата към носа, и когато ревящото небе потъмня от машините на противника, и когато донесоха обгорен Куция — донесоха, макар че никой вече не вярваше, че Куция ще оживее и този път...

„Ще ме убие“, с някакъв жалък вътрешен смях помисли Старият. „И нека...“

— Защо? — чу той тихия хриптящ глас на Сехеи.

— За да запазя равновесието, момчето ми. — Старият искаше да произнесе това проникновено. Не се получи. — Спомняш си Тара-Амингу ли? Да, Сехеи, да! Аз предадох твоите донесения на Стария на вечерните, и той насочи към вас техния втори флот... Но дори и това не помогна! Ти беше гениален при Тара-Амингу, момчето ми. Ако не те бях отстранил тогава от командването, вечерните щяха да бъдат победени. Просто щеше да ги разгромиш... А ние не можехме да допуснем това. Победата на една от страните щеше да превърне в нищо всичкия ни труд...

Стратегът продължаваше да седи неподвижно, и лицето му беше като в началото на разговора, когато чу за бомбардировката на европейците върху Детския остров.

— Освен това, — набързо, сякаш убеждаваше самия себе си, добави Старият, — победата на една от страните щеше да означава и края на архипелага... Вие щяхте да се унищожите едни други още преди да дойдат европейците... Ти трябва да разбереш това, Сехеи! Следях какво правиш, и виждах, че за последните две години ти отлагаше войната както можеше. Значи си разбираш...

— Продължавай — мрачно каза Сехеи.

— Бъди логичен, момчето ми! — тъжно проговори Старият. — Щом си ни простил самия факт на Пристигането, трябва да ни простиш и всичко останало... Всичките ни последващи постъпки бяха по принуда. Не Старите командваха войната, Сехеи — войната командваше Старите!... Да, ние провокирахме и изкуствено дадохме живот на страшен процес. В нашия свят той се наричаше надпревара във въоръжаването... Но вече нямаше как да го спрем... Вие се оказахте прекалено способни ученици. Отначало още се опитвахме да ви насочваме, да ви подсказваме открития, но после... После просто престаняхме да разбираме над какво се работи в лабораториите... Всяка крачка беше изненада... Хартията например. Докато ние си блъскахме главата как да направим хартията водоустойчива, от възловото писмо на Ана-Тарау се разви знакова система с такава сложност, че вече трябваше да се учим ние, а не вие... Но първата изненада, разбира се, беше напалмът. Да, смятахме да ви запознаем и с

напалма, но... по-късно... А вие го открихте сами. И за да съхраним равновесието... за да не изпуснем контрола над събитията... бяхме принудени да започнем обмяна на информация. Първо техническа. Само техническа. Информация, която и ние не винаги можехме да разберем...

Старият спря, дишайки тежко — речта беше твърде дълга за износените му дробове. От него лъхаше на спирт като от взривена турбина.

— И това още не е най-страшното, Сехеи — каза той. — Това още не е най-страшното...

С хищно внимание, надвесил се напред към Стария, стратегът очакваше продължението.

— Ето какво... — с труд произнасяйки всяка дума, продължи Стария. — Най-страшното... Разбрахме го не веднага... Отначало езикът ви. Това не беше полинезийски, както решихме отначало. Просто приличаше малко по звучене... После объркването с картите... Очертанията на островите упорито не желяеха да съответстват на картите ни... И тези несъответствия ставаха все повече и повече с всяка година, докато накрая не разбрахме... Светът, в който бяхме дошли, нямаше никакво отношение към нашето минало! Никакво! Ние се ужасихме, тамахи! Искахме да се върнем — и не можехме: проходът между светове или беше изчезнал, или се беше преместил неизвестно къде...

Старият отново се застави да вдигне поглед към Сехеи. Съдейки по смръщените в недоумение вежди, последното признание на Стария не само не се беше сторило на стратега страшно — даже не му се беше сторило съществено.

— Виждам, че не разбираш — горчиво каза Старият. — Сехеи! Момчето ми! Та получава се, че напразно пуснахме в ход цялата тази машина на унищожението! Изгорихме островите, изпообъркахме хората, насъскахме ги едни срещу други... Човешката съвест също има предел на издръжливостта си. Един от нас се самоуби. Друг стана опасен, и се наложи да се отървем от него. Останалите... се пропихме — мрачно привърши той, и зашари с ръка в търсене на бутилката.

— Не бива, Стари — помоли Сехеи, гледайки с ужас как разяждащата течност се лее в чашката от полиран кокос.

— Какво ли разбираш ти! — сопна се изведнъж Старият. — Дъвчи си там дъвката! Това според мен е единственият начин, по който можете да се замайвате.

Той отпи и се закашля.

— Идиоти — проговори пресипнало и изтри сълзящите си очи. — Архипелагът тъне в спирт, и нито един алкохолик... Макар че, от друга страна, е логично... Това е все едно в моя свят да бяха почнали да пият бензин...

Той си пое дъх и продължи:

— Накратко, ние намерихме в себе си сили да доведем делото докрай. Оставаше ни една-единствена надежда: ако този свят толкова прилича на нашия, то и тук може да се намери цивилизация, подобна на европейската... Най-просто би било, разбира се, да се направи околосоветско пътешествие, но — няма да ми повярваш, тамахи! — всеки път се оказваше, че войната е опропастила всички средства...

Откъм склона се носеше лек мирис на изгоряло, нажеженото слънце печеше над Руонгу, а Старият зиморничаво се загръщаше с бялата тапа, като че ли го тресе.

— Странно, тамахи — едва чуто прозвуча хрипливият му глас. — Та аз трябва да се радвам. Каравели... Дори и в чужд свят, все пак ги спряхме. И аз доживях този ден... Не мога да се радвам. Огледам ли се назад — ужас, тамахи, ужас... Как се получи така? Как стана така, тамахи, че, ненавиждайки мисионерите, ние не успяхме да забележим как сами станахме мисионери! Мисионери на ракетометите...

При тези думи лицето на Стария беше станало толкова древно, че като че ли беше престанало да бъде човешко. Към стратега сякаш гледаше изплувало от морските дълбини, пълно със скръб чудовище, и подобните на хриле четинести бръчки трепереха от мъка.

— Ще ни простите ли? — с болка запита то.

Сехей трепна, и чудовището изчезна. Пред него отново беше изкривеното от страдание лице на Стария.

— Да ви простим? За какво?

— За това, че лекарството се оказа по-страшно от болестта. — Старият произнесе това неразбрано — беше уморен. — Нима не виждаш сам колко уродлив е твоят свят? Лаборатории, ракетоплани... И огърлици от зъбите на врага по шиите! И рецидиви на канибализъм, които старателно криете от мен! Огромни загуби... Още по-голяма

раждаемост... Жените ви! Сега те са или воини, или машини за производство на потомство, или и едното, и другото... Островите... Палмовите гори... Сега това са отходни канали! Ти отлагаше войната, боеше се да не изгориш архипелага... А помислил ли си дали изобщо е останало нещо за изгаряне? Та нито един конквистадор не ви е причинил толкова зло, колкото ви причинихме ние...

Сълзящите воднистосини очи сляпо гледаха покрай стратега.

— Какво направихме, момчето ми, какво направихме!...

И Сехеи помисли със съжаление, че Стария наистина е много стар.

— Нямали сте друг изход — меко напомни той.

Старият рязко се изправи и вдигна глава.

— Имахме — отсечено тръсна той. — Да не идваме тук. Да не се месим. Да оставим всичко както си е било.

Няколко секунди те се гледаха в очите. И изведнъж Сехеи се усмихна. Разбиращо, едва ли не с нежност. Така обикновено се усмихват на децата.

— Как се казва новият ти пилот?

Старият се учуди, след това се намръщи и стана както преди — вечно недоволен и раздражителен.

— Анги — изръмжа той. — Точно както и предишния. Най-разпространеното име — Анги...

Те се огледаха. Личният пилот и телохранител на Стария продължаваше да седи в предишната поза и критично гледаше бумеранга.

— Анги! — повика го Сехеи. — Хайде, ела тук.

Хлапакът пхна играчката под ремъка до пълнителя и с нежелание се надигна от земята. Приблужи се към хижата и изгледа стратега изпод вежди.

— Анги — каза Сехеи. — Искаш ли на островите всичко да бъде както преди — преди пристигането на Старите?

Хлапето се обърка.

— А как е било преди пристигането им?

— Приблизително както е сега при южните хеури.

Хлапакът изумено изгледа стратега, след това Стария — и неуверено се разсмя.

Да замени ракетомета за дървена тояга? Ракетоплана — грохота на барутните ускорители, изчезващата долу земя, стремителния водовъртеж на въздушния бой — на копие с каменен накрайник?

Личният пилот и телохранител на Стария се смееше.

КАРАВЕЛА „СВЕТАТА ДЕВА“

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТИ ДЕН НА ПЛАВАНЕТО

Не, не случайно не срещнахме на острова ни бащите им, ни майките. Дяволът им бе баща и майка!

Димът на пожара се стелеше над равния пясъчен бряг, трещяха палмовите дървета, трошени от гюлетата, но татуираните голи бесчета изчезнаха, изгубиха се безследно в обширните гори. Отстъпваха като воинство — виждах ги как бързо се отдръпва, криейки се зад дърветата, неголемият им отряд, предвождан от бремна дяволица, твърде млада обаче, за да е произвела на бял свят всички тези изчадия.

Адмиралът заповяда да се обадят доброволци. Виждайки, че противникът е безоръжен и малък още, се отзоваха мнозина. Войниците бяха весели и се шегуваха, че отиват на лов. Упокой душите им, Господи — малко от тях се върнаха от този лов.

Скърбейки за това, че съм слязъл на острова, се доближих до двамата войници, охраняващи лодката, и бях удивен от туй, че те следят не брега, както подобава на стража, а се вглеждат и двамата в морския простор. Забелязвайки тревога по лицата им, се огледах и аз.

О ужас! На входа на залива, почти неразличими на фона на небето и вълните, се мяркаха три кораба-призрака, подобни на срещнатия от нас пред пет дни.

Припомняйки си, че единствено молитва ги уплаши миналия път, аз се обърнах към Бога. И отново настана чудо. Сякаш Божият пръст прокара по водната шир незрима черта, и те лавираха покрай нея, незримата, безсилни да я пристъпят и да се доближат до стоящите на котва каравели.

Но дяволът, съгласно пословицата, винаги напада в гръб. И изведнъж на няколко крачки от мен от пясъка леко се надигна гол татуиран отрок, почти юноша. Един от стражите извика от изненада и се прицели в него с мускета си. Отрокът оголи в насмешка белите си

зъби и побягна, но не настрани от войника, а покрай него. След това спря, продължи да се усмихва бесовски, и миг преди изстрела се хвърли на земята. И тогава страшно закрепця вторият войник, тъй като дулото на мускета беше насочено в гърдите му.

Гръмна изстрел, и с пробита кираса и окървавено лице нещастникът падна мъртъв. А татуираният отрок вече отново бе на крака. С един замах на голата си ръка той повали на пясъка войника — воин силен и изкусен — а след туй иззад малката пясъчна купчинка, зад която без вража помощ и котка не би се скрила, се надигнаха още няколко отроци и отроковици — по-малки.

Паднал наземи и мълвейки в страх молитва, видях как те пробягаха покрай мен към бялата им двойна лодка, която се полюляваше до нашите лодки. Трима от тях носеха... О Боже! Човекът, чието безчувствено тяло носеха към лодката, бе облечен в скъпи кадифени одежди. Лицето му не можах да зърна, тъй като главата на носения бе увита в червен плащ, но познах украсената със сребърна насечка броня и златната адмиралска верига...

Пред очите ми те хвърлиха адмирала в лодката и, разпъвайки белите й платна, се устремиха в морето.

Когато с Божията помощ намерих сила в себе си да завикам, страшната вест вече се бе разнесла из брега. Треперейки, узнавах подробностите на туй злодейство. Адмиралът, съпровождан от четирима офицери, пожелал да разгледа опустялото село, гдето, според слуховете, намерили изкусно обковани в злато дървени идоли. Когато след някое време, воден от алчност, в селото проникнал един от матросите, той открил в най-близката до морето колиба само четиримата зашеметени офицери.

Осипвана от град мускетни куршуми, лодката стремеше бесовския си бяг между рифовете, гдето не можеха да я преследват нашите дълбоко газещи кораби. От борда на каравелата „Благодат Господня“ се отделиха две лодки с гребци и се спуснаха в гонитба, надявайки се да прережат пътя на бегълците. Три пъти се забиваха във водата пред самия нос на повратливата лодка гюлетата на изкусния топчия на „Светата Дева“. Напразно! Нищо не можеше да уплаши тези деца на сатаната.

Виковете на брега замлъкнаха. Замрели следяхме ние отиващите към морето лодки. Мисълта за незримия предел, зад който се мяркаха

страшните очертания на призрачните кораби, смразяваше всички.

Заслепени от ярост, моряците продължаваха гонитбата. Една от лодките с усилията на гребците си се откъсна далеч напред и пресече след бегълците съдбоносната черта. И погина. Огнено-димна следа се протегна с грохот от един от дяволските кораби към лодката със смелчаците, и тя пламна с адски пламък. Вцепенени от ужас, ние стояхме на брега и сякаш дочувахме през прибоя воплите на горящите живи хора. Воистине видяхме що ни чака зад невидимия предел.

Грешни сме ние пред теб, Господи, но защо е тъй ужасно наказанието ти!

АТОЛ-27. ПЪРВА ГОДИНА НА ПРИШЕСТВИЕТО.

ДЕН ВТОРИ

Честно казано, направо му се искаше на човек да не вярва на очите си: в заобиколеното от зеленина заливче борд до борд стояха на котва кану от бреговата охрана на вечерните и лек авианосец на утринните. За принадлежността на двете бойни машини се налагаше човек да се досеща по дребни признаци — вимпелите им бяха свалени.

На предната огнева площадка на „Тахи тианга“ (само три метра я отделяха от предната огнева площадка на бившия противник) стоеше Ити-Тарана и, хапейки извърнатата си долна устна, слушаше внимателно какво ѝ говори тихо командирът на кануто — също жена, и също от южните хеури. И тъй като те стояха еднакво опрени на много подобни зареждащи установки, отстрани изглеждаше сякаш Ити-Тарана беседва със собственото си отражение. Сигурно ставаше дума за атакувания от каравелите Аату-6.

Кърмовите площадки на корабите се намираха на малко по-голямо разстояние една от друга, и простите воини трябваше да разговарят на висок глас, за да се чуят.

И по двете палуби, разсеяно любувайки се на залива и на небосвода, се разхождаха няколко младежи със страшен вид — светлокожи и без татуировка. Всеки от тях небрежно носеше на гърба си лек ракетомет. Странно беше да бъдат видени тези, които не воюват, въоръжени. Странно и обидно. На корабите, съгласно заповедта, всички цеви бяха разредени, и боеприпасите бяха сдадени в барутния трюм под здрав възел.

— Прилича на Детски остров — отбеляза с известно пренебрежение девойката-снайперист, като се стараше да не гледа към таласъмните. Този път на шията ѝ я нямаше връвчицата с шестте човешки зъба — бяха я заставили да я свали.

Воините, леко замаяни от наркотичната дъвка (обикновено тя беше забранена), обходиха с погледи залива, помислиха, придавайки си важност, и се съгласиха: да, прилича. Чиста жива вода без слой замърсявания. Нито активна тиня, нито сива зловонна пяна покрай бреговете. Даже рибата плува и не измира... Атол-27 беше табуиран преди шестнайсет години, за в случай на бъдещи преговори. Шестнайсет години, както и към Детските острови, към него не беше посмял да се приближи нито един боен кораб.

Зад белите, оглушително ревящи вълни, чернееше на хоризонта мъничкото било на Тара-Амингу.

— Зъбът предава — каза някой от утринните.

Всички се обърнаха и присвиха очи.

— Ей, огледалният, да беше превел ли, що ли — повика го девойката-снайперист.

Проблясванията едва се виждаха в ослепителното сияние на утрото. Свързочникът на вечерните се намръщи.

— Личният код на Старите — пробоботи той. — Не ми се полага да го знам...

Без да престават лениво да движат татуираните си челюсти, воините погледнаха към брега. Атол-27 нямаше естествени възвишения, така че бяха монтирали огледалната установка на сглобена дървена вишка, иначе щеше да трябва да изсекат закриващата хоризонта палмова горичка, а това щеше да отнеме много повече време. На тясната наблюдателна площадка, плуваща над короните, бързо връзваше възли личният свързочник на Стария. Върза „мрак“, предаде шнура на колегата си и поклати огледалото няколко пъти, изпращайки към Ледения Зъб серия блясъци, които потвърждаваха, че съобщението е прието. В това време вторият свързочник се спусна по въжето на земята и хукна към голямата кръгла колиба, сглобена за една нощ, както и вишката.

— Разуетиха се — прокоментира с въздишка механикът на вечерните. — Да имаше кого да питаме...

— Че преплувай и попитай...

Свързочникът на брега се скри в колибата и се бави там към три минути. След това отново изскочи и на бегом хукна към вишката. Пътем вдигна парче тежка раковина, намота на нея шнура, прицели се и го запрати. Свързочникът на вишката го хвана, отмота шнура и се обърна към огледалото.

— Заповядали са превземане — предположи някой на борда на „Тахи тианга“.

— Да, не ни провървя — със съжаление проговори механикът. — Можехме да попаднем в групата по превземането. Ама не, стърчи тук...

— Гнилите рифове! — В случая названието на базата на трети флот на вечерните беше употребено от младия им свързочник в качеството на ругатня. — А на мен само как не ми провървя! Израснал съм на Аату-6!... Ако се бях родил една година по-късно, сега щях да съм там!...

Воините се ухилиха, без да престават да дъвчат.

— Довоювало му се! — насмешливо каза някой от абордажната команда. — Че там сигурно вече са евакуирали всички...

— А пък е интересно — замислено промълви високото светлокожо момиче-снайперист. — Има ли в групата по превземането утринни?

Долните челюсти мигновено спряха. Разхождащите се по двете палуби таласъми разсеяно се обърнаха към говорещите.

— Все едно няма да се оправим без вас! — обиди се свързочникът на вечерните.

— Ще се оправите! Ако е като тогава на Ледения Зъб...

— Езиците! — подхвърли Ити-Тарана, без да се обръща, и бърборенето на палубата мигновено спря. Долните челюсти отново се размърдаха. Прозрачната табуирана вода лениво се плискаше, и хлапето от огневия разчет с невинен вид напяваше полугласно любимия си „Стрелкови ракетомет“:

*...постави пълнителя,
нека щракне,
дръпни затвора,
натисни спусъка,*

убий европейца...

Без да се наговарят, всички отново погледнаха към колибата.

В колибата заседаваше Големият Кръг. Вчерашните противници наистина се разполагаха по рогозките в широк кръг — така че да могат да се виждат всички лица едновременно. Неведнъж си бяха разменяли удари — ракетни, десантни и други — бяха се добре разучили един друг, знаеха се по имена, и ето че накрая се срещнаха. За пръв път. Стратези, ръководители на лаборатории, металурзи... И двама Стари. Само двама. Третият даже не беше могъл да дойде — толкова беше слаб.

Островът беше контролиран от тези, които не воюват. По-просто казано, от мисионерите. От тяхно име също присъстваха двама души. Единият беше класически таласъм — светлокож, нетатуиран, такива сигурно бяха били Старите в младостта си. Вторият беше огромен, черен, покрит от главата до петите с варварска, нищо неозначаваща татуировка. Личност почти легендарна — Сехеи във всеки случай беше чувал за него неведнъж. Внедрен в незапомнени времена при южните хеури, този човек благодарение на ума си и невероятната си физическа сила бързо беше достигнал до високо положение, беше обединил в свое лице светската власт с духовната, след това беше подчинил още четири племена, и за някакви си десетина години ги беше цивилизовал до равнище за участие във войната. На страната на утринните, разбира се... Виждайки Сехеи сред присъстващите, той му се усмихна като на стар познат, и стратегът изпита лек потрес, познавайки в огромния черен канибал същия онзи шаман, който някога беше поискал за доказателство отрязаната глава или поне лява ръка на десетгодишната Ити-Таран.

Големият Кръг започна по непредвиден начин. След първите думи на Стария за Великия Враг един от утринните измъкна непонятно как донесен в хижата нож, и крещейки за измяна, се хвърли към изхода. Останалите се опитаха да скочат, но мигновено бяха спряни от синхронното щракване на две десетки затвори.

Сега в Големия Кръг като изкъртен зъб зееше еднометрова празнина. Вече отзвучаха страшните думи за отстраняване от командването и за отправяне на тръстиката, вече снажните момци от

личната охрана, прехвърляйки ракетометите на гръб, се дръпнаха отново към стените, а Старият на вечерните още не можеше да се успокои. На вид той беше по-здрав и по-бодър от Стария на утринните, но голият като черупка на краб череп и сбръчканата кожеста торба вместо шия го правеха да прилича още повече на някакво древно чудовище. Високият му глас беше рязък и неприятен.

— Прамайката Акула да го изяде дано! — пронизително говореше той. — Как си ги информирал, Серж! Или всичките ти стратегии са такива нервни?

— Не разбирам — мърмореше Старият на утринните. — Уж изпълнителен, никога няма дума да каже напреки... Странно...

— Добре, да оставим това — подхвърли Старият на вечерните. — Мен сега, честно казано, ме безпокоят не толкова тези, които размахват ножове и вдигат шум, колкото тези, които мълчат. Те и досега не вярват в истинността на това, което става, и непрекъснато търсят някаква измама... За теб говоря, Ионги тамахи! Твоя парламентър го приеха за провокатор! И нищо чудно!... Имай предвид, Ионги, при друг случай бих те пратил на тръстиката заедно с тоя със слабите нерви... Настоявам всеки да разбере цялата сериозност на положението! Засега утринните и вечерните са като кислород и водород. Това е гърмящ газ! Прескочи ли между тях и най-малката искричка... Повтарям: пред вас има страшен противник! Единствено съвместните бойни действия, единствено обединяването и прегрупирането на силите ще ни дадат гаранция...

Старият на утринните го слушаше, навел глава. Не беше виждал Алан почти шестдесет години, и беше страшно да се гледа какво бяха направил с Алан тези шестдесет години. Високият, неприятен глас режеше слуха.

— ...тук, именно тук, на тези острови! — говореше Старият на вечерните. — За пръв път тяхната цивилизация ще се сблъска с препятствие, което не може да преодолее. Помнете: спирайки Врага, вие ще спасите не само себе си, но и може би още други култури, до които още не са се добрали тези цивилизовани варвари...

Старият на утринните, без да вдига глава, огледа изпод вежди татуираните лица. Изглеждаха му свирепи и безпощадни. И зад всеки от седящите — флот, десетки кораби, стотици, ако не и хиляди обучени

и дисциплинирани убийци с оръжие, равно на което в този свят няма... Тези ще ги спрат.

Алан накрая млъкна. И веднага един от присъстващите тупна с длан по рогозката. Искаше думата. Това беше деветнайсетгодишният стратег на вечерните Ионги.

— Старият ме обвини в недоверие към това, което става — започна той. — Няма да се оправдавам. Но преди да вземем решение да смесим утринните и вечерните и да объркаме всичко окончателно, искам да зная: всички войски ли са изведени от неутралните води?

Седящите се спогледаха. Всички войски бяха изведени.

— Тогава обяснете ми нещо — продължаваше Ионги. — Кой сега воюва на Тара-Амингу? От сутринта там се води бой, въпреки че казвате, че всички войски са изведени.

— Разбира се, че пак същите — чу се ленивият глас на Сънливия Анги, и всички, освен Ионги и Старите, се усмихнаха.

— Да стоварим там десант и да изясним точно — изръмжа някой. — Все едно не знаеш какво са това Изгорените острови! Изгубени подразделения, безследно изчезнали подразделения, дезертирали подразделения... Давайте по въпроса!

— Тогава аз имам въпрос към Старите — обади се ръководителят на химическата лаборатория на утринните. — Доколкото разбрах, корабите им са дървени. Конкретен въпрос: с какво те импрегнират дървото, от което е обшивката на корабите им? А и платната.

— В най-добрия случай — отвърна Старият на вечерните, когото наричаха Алан, — бих могъл да ти отговоря с какво са импрегнирали дървесината европейците в моя свят. За съжаление не мога да ти кажа дори и това. Просто не зная. Най-вероятно с нищо.

— Искаш да кажеш, че корабите им горят ли? — смая се химикът. — Че е достатъчна една запалителна ракета — и каравелата...

Без да довърши фразата, той поклати глава и млъкна. Сънливия Анги тупна с длан по рогозката и заговори, притваряйки очи:

— Всичко това са подробности. Всичко това ще го разберем след превземането на първата каравела... Що се касае до обединението... — Той повдигна тежкия си клепач и се вгледа в метъра празнота, зеещ в Големия Кръг като изкъртен зъб. — Предполагам, че ако Врагът беше

атакувал Детския остров на утринните, те щяха да се отнесат с повече доверие към думите на Старите... А като цяло ми се струва, че взривоопасността на ситуацията е преувеличена... Говорих със своите хора. Всички чакат надежден мир с утринните, за да имат възможност да се разправят с Великия Враг... Но сега ме интересува друго. Слушах с удивление какво предлага Стария. Да, можем да изгорим флотилията им, можем след това да поставим бариера от авианосци и да им преградим пътя завинаги. Всичко това е възможно... Да пресметнем като начало какво пространство може да контролира един авианосец, държейки постоянно във въздуха двама разузнавачи.

Пресметнаха.

— С други думи, — все така, без да отваря очи, продължаваше Сънливия Анги, — за охрана на северните граници на архипелага ще са нужни не повече от петдесетина авианосци. Същевременно утринните и вечерните могат заедно да съберат десет флота.

— Единайсет — поправи го някой от утринните. — На Ана-Тиангу се формира още един.

— Даже единайсет — каза Анги. — Това са около хиляда комплектовани, готови за продължителна война машини. След това: напълнени догоре спиртохранилища, складове, пълни с ракети и напалм, пуснати на пълна мощност корабостроителници, заводи, лаборатории. Най-сетне, попълнението, което всеки момент ще пристигне от Детските острови. Къде да денем всичко това?

Старият на утринните се надигна, направи слаб знак с ръка да продължават без него, и тръгна с нестабилна походка към изхода. Задушаваше се, почти губеше съзнание. Знаеше какво има предвид Сънливия Анги, но не можеше, не искаше да слуша това. Излизайки, закачи с рамо страничния стълб като сляп. Пред очите му с безжалостна яснота стоеше бъдещето: горящи лувъри и ескуриали, ракетомети срещу мускети, смугли татуирани цивилизатори срещу белите диваци християни. Пружината неудържимо се развиваше в обратна посока, и той беше безсилен да попречи на всичко това.

Отпред, в лагуната, стърчаха ракетните установки на петнистите бойни кораби. Отдясно се издигаше към небето вишката с хелиографа на горната площадка. Отзад беше колибата. Там заседаваше Големият Кръг.

Олюлявайки се, Стария тръгна наляво, към палмовата гора. Направи тридесетина крачки и спря. Пред него на белия пясък седяха и беседваха двама добри приятели: Арраи и Куция.

— Нали видя схемата! — разгорещено доказваше Арраи. — Всичките им оръдия са в хоризонтална плоскост. Значи трябва да се атакува...

Дланта му се вдигна и тръгна отвесно към земята. Куция я проследи със съмнение.

— Все пак откъм страната на слънцето е по-надеждно — отбеляза той.

„Деца,“ гледайки ги със страх, помисли Старият. „Ще изгорят цялата Земя и даже няма да забележат, че са я изгорили...“

Виждайки накрая Стария, пилотите скочиха. Старият се отдръпна и, олюлявайки се неловко, тръгна обратно — към колибата. Приближавайки се, той още отдалече чу раздражения глас на Алан:

— ...не знаете що за противник е това! Не познавате коварството на европейците! Кортес, навлизайки в земята на тотонаките, им обещал да ги избави от игото на Монтесума. Чуйте само как е действал. Арестувал петима събирачи на данъци, поставил ги под испанска стража, а през нощта освободил двама, и обещал да освободи и останалите, твърдейки, че току-що е разбрал за арестуването им! А когато на сутринта му съобщили, че двама са избягали, наказал стражата, оковал останалите трима във вериги и ги изпратил на кораба си! А на кораба им свалил веригите и ги обсипал с подаръци...

„Плаши ги,“ с крива усмивка помисли Старият, отпускаяки се тежко на мястото си. „Не, Алан, късно е. Вече не можеш да им подействуваш с нищо...“

— И какво е постигнал той с всичко това? — поинтересува се някой. — Този човек, за който говориш...

— Запазил добрите си отношения и с тотонаките, и с Монтесума! — Кожест зъб, изпулени очи — Алан беше страшен. — Надявайки се впоследствие да унищожи и Монтесума, и тотонаките... И така е действал не само Кортес. Писаро, Балбоа, всички!

Той млъкна, държейки се за гърлото.

— Какво пък, напълно професионално — доста равнодушно отбеляза Сънения Анги. — Трябва обаче да кажа, че на времето

Черния Минги въртеше и по-сложни провокации... Докато не беше взривен от пратеник.

При тези думи Анги повдигна едва тежките си татуирани клепачи и хвърли пълен с уважение поглед към невъзмутимия Сехеи тамахи, който до момента не беше проронил нито дума. След инцидента при Тара-Амингу, където стратегите-противници със съвместни усилия изгориха почти напълно Поколението на Палмата, те се отнасяха един към друг с най-голяма почителност.

— А сега за чудовищата — със скупчен глас продължаваше Анги.
— Когато хлапетата на Детските острови слушат за пръв път приказката за огромния краб Итауру, те винаги питат: „А какво ще стане, ако се пусне по него тежка ракета?“ И аз искам да задам на Стария детски въпрос. Тези бойни чудовища на европейците, с които ти току-що ни плашеше — кучета, коне... Ако дам по тях един ред от ракетомет — какво ще се получи?

— Същото, както и с човек — недоволно отговори Старият.

— Тогава струва ли си да им се отделя внимание? Още повече че досега така и не сме решили въпроса за стратегията...

Отговорът беше тихо плясване по рогозката. В разговора се беше намесил главният металург на утринните. Поради отдавнашна авария в леярната дясната му ръка беше без три пръста, сгърчена и присвита до тялото. Хлопна по рогозката с лявата.

— Анги тамахи настоява да ги нападнем — каза той, — и можем да разберем Анги тамахи. Струва ми се обаче нелепо да се използва военната машина само защото не ни е по силите да я спрем. Затова искам да знам какво може да ни даде този огромен остров, на който по думите на Старите живее Врагът. Има ли там например метали?

— Да — отсечено каза Старият на вечерните. — Всякакви. Наистина, не самородни, не изхвърлени от вулканите, а във вид на руди... Но затова пък ги има много повече.

— Територии, годни за отглеждане на тръстика?

— Колкото щете — изръмжа Старият. — Въпреки че там ще е по-лесно да се добива нефт, отколкото да се дестилира спирт от тръстиката...

— Тогава, разбира се, нападението има смисъл. Тогава съм съгласен с Анги тамахи. Става все по-трудно да се добива метал.

Мисля, че няма да издам никаква тайна, ако кажа, че склоновете на Ана-Тиангу на практика са изтощени.

— Както и склоновете на Ана-Хиу — отговори с любезност на любезността някой от вечерните.

Сега по рогозката удари бившият шаман, бивш върховен вожд на южните хеури и стар познайник на Сехеи.

— Корпусът на мисионерите има няколко въпроса.

— Корпусът на мисионерите на вечерните или корпусът на мисионерите на утринните? — изръмжа Сънливия Анги.

Таласъмите се спогледаха, след това погледнаха към Старите. Онези кимнаха.

— Внасям яснота — каза светлокожият, нетатуиран таласъм. — Мисионерите не се делят на утринни и вечерни. От деня на основаването на корпуса ние работим едновременно за двете воюващи страни.

Из хижата се понесе изумен шепот.

— А, такава ли била работата... — промърмори Сънливия Анги, и но пълните му устни се появи саркастична усмивка. — Всъщност не беше трудно да се сети човек...

— Каква е целта на експедицията на европейците? — попита бившият шаман. — Какво им е нужно?

— Злато, навярно — неохотно отвърна Старият. Този път Старият на утринните. — Но няма да го намерят, тук злато просто няма. Бисерите са друго нещо.

— Тоест, експедиция за бисери. А защо им са те?

— Те много ги ценят — каза Старият.

— Разбирам. Но какво правят с тях?

— Зашиват ги по дрехите — каза Старият. — Нанизват ги на огърлици. Обковават ги в злато. Просто ги съхраняват.

— Като южните хеури ли?

Старият рязко вдигна глава — думите го опариха. После се овладя и каза пресипнало:

— Да. Като южните хеури.

— И колко метал може да се получи срещу един бисер?

— Не знам — отвърна Старият. — Много. Зависи какъв...

— Тогава още е под въпрос струва ли си да се воюва с тях — отбеляза черният татуиран таласъм. — Можем да ги разорим с проста

търговия. Въпреки че едното на другото не пречи...

— Преговори? — със съмнение в гласа попита някой.

— Не е задължително. Дължен съм да ви кажа, че винаги съм смятал нашия контингент от светлокожи мисионери за чудатост на Старите, и неведнъж съм се карал с тях заради това. Сега разбирам, че не съм бил прав. Европейците не се татуират. Тоест, всичките наши „чистички“ са готов материал за внедряване. Наистина, Старите предлагаха да ги използваме като дипломати във възможни преговори с европейците, но... Струва ми се, че това е нереално. Накратко, особено важно е да има колкото се може повече пленници. Трябва да изучим езика им в най-кратки срокове.

„Нищо не е това,“ мислеше си Старият, „Това още не е най-лошото, което ти предстои да чуеш днес... Разбира се, ще научат езика, и ще има внедрявания, и разсипване на икономиката — всичко ще бъде точно както зад Бариерния риф... Но защо Сехеи продължава да мълчи? Каква ли дяволска комбинация обмисля в момента този убиец?“

В хижата влезе личният свързочник на Стария и му протегна шнур с възлите на прието съобщение.

— От Аату-6 през Зъба — доложи той.

Старият кимна към Сънливия Анги, и свързочникът предаде шнура на стратега. Онзи дълго галеше възлите, без да отваря очи — четеше ги опипом.

— Какви са загубите? — попита някой, като че ли химикът. — Имам предвид сред децата.

— Неголеми — отговори Анги. — Примерно като при пробите за оцеляване. Възпитателите отвели групите си във вътрешността на острова, евакуационните транспортници са откарани в Слънчевия залив...

— А майките?

— Майките бяха откарани още през нощта...

В този момент той напипа нещо, което го накара удивено да вдигне вежди.

— Пак Ахи! — свадливо събщи той. — Ахи и питомците му. Този път отвлекли лодка и заловили пленник. И то, ако се съди по всичко, важен. С голи ръце, разбира се...

По лицата на вечерните се появи саркастично изражение. На утринните името Ахи не им говореше нищо.

— Праизточнико! — страдалчески въздъхна някой. — Поне читави ли са?

— Както винаги — промърмори Анги и се намръщи. — А, това вече е по-лошо. Преследвали са ги, и в момента, в който преследвачите излезли от териториалните води на Детския остров, ги изгорили...

Плясъкът по рогозката беше толкова силен, че Стария на утринните трепна.

— Ще стигнем дотам, — рязко подхвърли ръководителят на лабораторията на вечерните, — че няма да ни остане нито една неповредена каравела! Какво чакаме, Анги? Нали ни каза, че планът за завземането вече е разработен!

Анги тамахи обиколи с поглед присъстващите. Старите отчаяно се спогледаха. Какво можеха да направят те двамата сами срещу Големия кръг? Даже с тяхната власт — нищо. Сянката откъм океана неумолимо се надвесваше над материка.

„Сехеи!“, помоли се мислено Старият на утринните. „Защо мълчиш, Сехеи! Помогни ми, момчето ми, един-единствен път ми помогни, кажи им... Та нали ти си най-цивилизованият от тях! Ти отлагаше войната две години... Значи си се боял за архипелага! Побой се за континента, Сехеи! В името на Христа те моля!...“

Сехеи мълчеше.

— Добре — каза Анги, след като не последваха възражения. — Значи завземане.

Протегна ръка без да гледа и дръпна един шнур от пояса на свързочника. Завърза няколко възела и му го подаде, пак без да гледа.

— Веднага предай през Зъба. Действай.

И изведнъж се раздаде гласът на Сехеи.

— Чакай!

Свързочникът спря.

— Дай шнура!

Свързочникът премигваше объркано. В хижата настана удивена тишина. Старият на утринните, бледен като тапата, в която беше увит, гледаше към стратега.

— Какво има, Сехеи тамахи? — Този път очите на Сънливия Анги бяха широко отворени.

— Една каравела трябва да се върне обратно — каза Сехеи. — Цяла и неврежда.

— Защо?

— Ние непрекъснато забравяме, че Старите са дошли от друг свят — каза Сехеи. — Много подобен, но все пак друг. Следователно техните европейци може много да се отличават от нашите. Добре, нека да предположим най-лошото. Да предположим, че те не ни отстъпват по издръжливост и че няма да разкажат откъде идват, каквото и да правим с тях. Да предположим също, че по време на завземането те успеят да унищожат морските карти и корабните дневници... Струва ли си да се подготвя експедиция и да се търси на сляпо?... Затова най-просто ще бъде една каравела да се промъкне през заслоните ни и благополучно да се добере обратно. А зад линията на хоризонта по петите ѝ ще се движи наш авианосец, и от време на време ще изстрелва ракетоплани, за да не я изгуби. Ще я изпрати до пристанището ѝ и ще се върне с точни данни.

Анги тамахи се усмихваше със затворени очи.

— И вече е известно кой авианосец ще бъде това? — осведоми се той.

— Известно е — каза Сехеи. — Това ще е лекият авианосец „Тахи тианга“. Надежден кораб с надежден екипаж. Мисля че ще си струва да придадем към екипажа двама отлични пилоти, Куция и вашия Аррай. Още повече че те май успяха вече да станат приятели.

— Тези, които не воюват, също искат да вземат участие — заяви бившият върховен вожд на южните хеури, след като размени погледи със светлокожия си колега.

— Не възразявам — каза Сехеи.

— А кой ще ръководи експедицията? — вкрадчиво запита Сънливия Анги. — Ти вече си обмислил всичко, така ли?

— Бих предложил бившата ми Дясна ръка.

— Защо бивша?

— Защото вчера го отстраних от командването.

— Ама че препоръка! — Анги се разсмя. — А защо, ако не е тайна?

— Момъкът си беше наумил да бомбардира Детските острови — сухо съобщи Сехеи.

В хижата стана тихо. Всички, включително Старите, гледаха към стратега.

— И ти предлагаш такъв човек... — запъвайки се, проговори химикът на утринните.

— Да — отсече Сехеи. — Именно такъв.

Седналите все още не можеха да се опомнят.

— Акулска паст! — изруга някой полугласно. — Излиза че ние на всичкото отгоре трябва да благодарим на Врага, че той успя да се добере до нас навреме!

— М-да... — неопределено промърмори Сънливия Анги. — Е, какво решихме със завземането?

Някой тупна по рогозките, искайки думата. Пак главният металург.

— Сигурно не би трябвало да се намесвам в работата на военните, — объркано започна той, — но правилно ли съм ви разбрал? Смятате да пуснете една от каравелите? Тоест да позволите те да узнаят за нашето съществуване? А къде отива факторът на внезапността?

Лицата на стратегите изразиха досада и раздразнение.

— Няма да успеят да узнаят — меко съобщи Сехеи. — Работата е там, че веднага след като пристанището се покаже, каравелата ще бъде унищожена от въздуха.

Старият на утринните издаде някакъв странен гърлен звук, но никой не му обърна внимание, защото над хижата завиха и засвистяха двигателите на ракетоплан. Някой кацаше. Чу се как поплавъците плеснаха в тихата вода на залива.

Анги погледна към свързочника, все още застанал зад рамото му.

— Бягай и разбери.

Свързочникът се върна бързо.

— Доставили са пленника — доложи той. Очите му бяха кръгли, и той се усмихваше възторжено.

— Те са луди! — избухна един от таласъмите. — Те какво, на ракетоплан ли са го докарали? Праизточнико! Че той може да се е побъркал от страх! Или просто да е умрял!

— Да го въведат — пресипнало заповяда Старият на утринните.

Въведоха дивака. Беше жив и не беше се побъркал, макар че сигурно беше близо до това. Побелелите му от ужас очи надали

виждаха нещо пред себе си.

Лицето му... Всички неволно се огледаха към светлокожия таласъм, поразени от сходството, след това отново се обърнаха към пленника.

Отлична мишена, както и всички диваци с любовта им към ярките цветове. Плащ от алена тапа. Краката до коленете са обвити в тежка кожа, тялото — в блестяща броня, подобна на бронята на краб. Глупав краб, който мисли, че шишът няма да го промуши... Да, изглежда че Старите са прави: метал на континента има много, но не знаят какво да правят с него.

Отляво и малко по-назад от пленника стоеше и се усмихваше ослепително Ахи — възпитателят на диверсионната група, организатор и изпълнител на похищението. Държеше в ръце нещо, което беше сметнал за необходимо да вземе от дивака: някакво жалко подобие на ръчен ракетомет (като че ли дори еднозарядно), и нещо като плосък металически шиш с безсмислено сложна ръкохватка.

Изведнъж Старият на утринните ситно се закашля, извърнал лице към рамото си. Това продължи доста дълго, и седналите вече започнаха да се безпокоят, но след това изведнъж разбраха, че това не е никаква кашлица, а просто пристъп на нервен смях.

Работата беше в това, че освен масивната златна верига на шията на адмирала висеше по-тънка сребърна верижка. И на тази верижка, точно на средата на гърдите на адмирала, като някакъв орден или рядка скъпоценност, се люлееше гилза от малокалибрена керамична ракета.

КАРАВЕЛА „СВЕТАТА ДЕВА“

ПОСЛЕДЕН ДЕН НА ПЛАВАНЕТО

Грешен съм пред теб, о Господи, тъй като нямаше надежда в сърцето ми, а имаше едничко отчаяние, когато падаха от небето виещи дракони и атакуваха на абордаж голите татуирани слуги на сатаната, когато ни гонеше и не можеше да ни настигне призрачният им кораб, когато в злобата си започна той да хвърля след нас езици адски пламък, и наоколо водата гореше!

Грешен съм пред теб, о Господи! Не вярвах аз, малодушният и усъмнилият се, че ще стане отново чудо и ще премине невреждима

каравелата през геената огнена и водната пустиня!

Прости недостойния раб твой, що не вникна веднага в тайния смисъл на пратеното от теб изпитание. Ослепени от гордост се втурнахме ние във владенията на дявола, забравили, че човекът е само прах земен — и нищо повече.

Със смирение и благодарност са пълни сърцата ни, о Господи! Тридесет и още два дни пътува каравелата по обратния път, и адът неотстъпно ни следваше. Всеки ден чувахме в далечината продължително виещо свирене, и ни се привиждаха на хоризонта кораби-призраци, и мислехме, Господи, че е дошъл последният ни час.

Сълзи застилат взора ми и ми пречат да видя показалите се в морската омара родни брегове. Дай им покой, о Господи! Нека мирно се труди орачът, нека се молят за него пастирите, нека съдът на кесаря бъде справедлив и мъдър! И нека никой никога не дръзне да насочи кораба си в океана, търсейки богатство и слава!

И пак това далечно виещо свирене! Дори тук не ни оставя то и страшно ни заплашва изотзад. Но не, напразно злобствува адът — вече погледът ми различава устремените към небесата очертания на катедралата, и розовее вдясно дворецът, и се скупчват домовете... Но какво е това? Воят като че ли идва по-близо, нараства, засилва се, пада върху нас откъм страната на слънцето...

Не ни изоставяй, Господи!

[1] Адът е павиран с добри намерения — Самюъл Джонсън ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.